

Ο ΜΙΚΡΟΣ

5

ZOPPO

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ
ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ

2
APX.

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ

Ἡ ἐνέδρα

Ο ΔΡΟΜΟΣ πού περιμάει σιτὸ βάθος τῆς μεγάλης χαράδρας ἔχει φραχτῆ ἀπὸ τὰ πελώρια βράχια πού καταρακύλησαν ἀπὸ ψηλά. Ἡ ἄμαξα τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Μεξικου, Δὸν Ροντρίγκεζ, ἔχει ἀποκλειστῆ καὶ μαζί της καὶ ἡ ὀλιγόριθμη συνοδεαί του. (*)

Οἱ μασκοφόροι ληστές πού ὁρμοῦν κατὰ κύματα ἐναντίον τους ἔχουν κιόλας ἀνοίξει πῦρ. Οἱ πρῶτοι στρατιῶτες τοῦ Δὸν Ροντρίγκεζ πέφτουν ἀπὸ τ' ἄλογά τους μὲ ἄγριες κραυγές πόνου.

Οἱ ὑπόλοιποι, στὴ διαταγή τοῦ ἀξιωματικοῦ τους, πηδῶν καὶ ταιμπουρώνονται πίσω ἀπὸ τὰ βράχια. Ἀρχίζουν νὰ βόλλουν κι' ἐκεῖνοι κατὰ τοῦ ἐθροῦ! Ἡ μάχη ἤδη ὁμῶς εἶναι ἀνίση καὶ καταδικασμένη ἀπὸ τὴν ἀρχή. Δέκα ἄνθρωποι ἔχουν νὰ πολεμήσουν μὲ περισσότερους ἀπὸ ἑκατὰ. Ὅσο κι' ἂν εἶναι γενναῖοι, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν. Κι' ὅμως δὲν λυγίζουν.

Ὁ ἴδιος ὁ Δὸν Ροντρίγκεζ, μέσ' ἀπὸ τὴν ἄμαξα, ἀνοίγει πῦρ κατὰ τῶν ἐπιδρομέων.

(*) Διάβαστε τὸ προηγουμένον τεῦχος μὲ τίτλο : «Σκλάβοι τοῦ Ἑρέβους».

Τὰ μάτια του στριφογυρίζουν σπίς ἀπόκρημνες πλαγιές τῆς χαράδρας, σὰν νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ καιμιὰ διέξοδο, γιὰ νὰ ἀδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους του στὴ σωτηρία. Τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο ἰάνησιχία. Καιμιὰ διέξοδος δὲν ὑπάρχει.

Ἡ ἄλλὰ ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του φωτίζεται. Ἀντὶ γιὰ διέξοδο, ἔχει διακρίνει ἕναν πραγματικὸ στρατὸ ποὺ κατηφορίζει τρέχοντας καὶ τὶς ἰδιὸς πλαγιές τῆς χαράδρας. Μίπροστὰ-μίπροστὰ πηγαίνει ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος στὰ ὀλόμαυρα.

Ἔιναι ὁ σενὸρ Ζορρό. Ὁ θρυλικὸς Μασκοφόρος Ἐκδικητής, ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδικημένων καὶ κατατρεγμένων. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σπὸ ὄνομά του τρέμουν ὅλοι οἱ πατριάνομοι...

Τὸ φεγγάρι ἔχει ἀνέβει στὸν οὐρανὸ ὀλοστρόγγυλο, ἰάμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Ἡ νύχτα εἶναι φωτεινὴ σὰν μέρα. Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρυφτῇ εὐκόλα. Οἱ μασκοφόροι ληστὲς διακρίνουν ἰάμέσως τοὺς νέους ἀντιπάλους ποὺ ἔρχονται νὰ πάρουν μέρος στὴ μάχη. Διακρίνουν καὶ τὴν ὀλόμαυρη σιλουέττα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοὺς ἰδηγεῖ. Ἀκιοῦγονται δυνατὲς φωνὲς τρόμου:

— Ὁ Ζορρό!

— Ὁ σενὸρ Ζορρό!

Στὴ στιγμὴ παύουν νὰ πυροβολοῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἁμαξας. Μόνη τους σκέψις πιά εἶναι τὸ πῶς νὰ ξεφύγουν τὸν θάνατο. Στρέφουν

πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ ἀπὸ κείνη ποὺ κατηφορίζει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής καὶ ὁ στρατὸς του. Μὰ κι' ἀπὸ κείνη κατεβαίνουν ἄλλοι ἔνοπλοι ἄντρες. Οὔτε ἀπὸ κεί ἔμποροῦν νὰ φύγουν. Στρέφουν πρὸς τὰ πίσω. Πρὸς τὸν δρόμο ἀπ' ὅπου ἔχει ἔρθει ἡ ἁμαξὰ μὲ τὸν Δὸν Ροντρίγκεζ.

— Ὑποχώρησι!, φωνάζει κάποιος.

Τρομοκρατημένοι καὶ πυροβολώντας στὰ τυφλὰ γυρίζουν καὶ τὸ ρίχνουν στὴ φυγή. Μὰ πάλι δὲν προλαβαίνουν.

Κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλαγιές τῆς χαράδρας, οἱ ἀντίπαλοί τους ἔχουν φτάσει πιά κάτω, κοντὰ στὸν δρόμο. Γώρα πηδούν σὰν πραγματικοὶ δαίμονες ἀπὸ τὰ τελευταία βράχια ἔμπρὸς στοὺς φυγάδες καὶ τοὺς κάβουν τὸν δρόμο. Μὲ τὰ τουφέκια προσπαθοῦν ἰάπελπισμένα ν' ἀνοίξουν μ' ἄδίοδο. Ἀλλὰ ὁ θρυλικὸς Ζορρό εἶναι ἐκεῖ.

Μὲ τὸ Σπαθὶ καὶ τὸ Μαστίγιο στὰ χέρια, βρίσκεται σικαρφαλωμένος πάνω σ' ἕναν βράχο. Τὸ μαστίγιο σφυρίζει ἀπειλητικὰ καὶ σχίζει τὸν ἀέρα μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα. Πολλοὶ ληστὲς ποὺ εἶναι ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν, ἰαώθουν ἔκπληκτοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, τὰ ὄπλα τους, νὰ φτερουγίζουν μὲς ἰάπὸ τὰ χέρια τους! Οἱ ὑπόλοιποι περικυκλώνονται γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ. Ἀναγκάζονται νὰ σηκώσουν τὰ χέρια ψηλά, πετώντας τὰ

τούφάκια τους.

‘Η μάχη έχει τελειώσει πριν καλά-καλά αρχίση.

‘Ο Ζορρό τρέχει ανήσυχος πρὸς τὴν αἵμαξα τοῦ Ἀντιπροέδρου. Ταυτόχρονα ὁμοῦς ανοίγει καὶ ἡ πόρτα τῆς αἵμαξας. Ἀπὸ μέσα κατεβαίνει ὁ Δὸν Ροντρίγκεζ.

Συμφωνία... κυρίων!

ΠΡΟΧΩΡΕΙ καὶ σταματάει μπροστὰ στὸν Μασικοφόρο Ἐκδικητὴ. Τὸ ἄπλώνει τὸ γαντοφορεμένο χέρι του. Ἀνταλλάσσουν μιὰ θερμὴ χειραψία. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντιπροέδρου εἶναι δυνατὴ, ἀλλὰ τρέμει ἀνάλαφρα ἀπὸ συγκίνηση:

— Σενόρ Ζορρό, λέει γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι ἀπὸ γύρω, ὁμολογῶ ὅτι γελάστηκα! Δὲν σὲ πίστεψα ὅταν μοῦ εἶπες πὼς θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μὲ δολοφονήσουν. Δὲν σὲ ἀκούσα ὅταν μοῦ ζήτησες νὰ πολλαπλασιάσω τὴ σωματοφυλακὴ μου. Κι’ ὁμοῦς, δὲν μ’ ἐγκατέλειψες στὴν τύχη μου, ὅπως θὰ μοῦ αἰξίζε, παρὰ ἔτρεξες νὰ μὲ σώσης! Ἄν δὲν ἔφτανες πάνω στὴν ὥρα, δὲν θὰ ζοῦσα αὐτὴ τὴ στιγμή! Σ’ εὐχαριστῶ! Σὰς εὐγνωμονῶ ὅλους φίλοι μου!

‘Ο Ζορρό ὑποκλίνεται τυπικὰ κι’ ἀφήνει τὸ χέρι τοῦ Ροντρίγκεζ. Τὸν κυττάζει στὰ μιάτια λέγοντας, φανερὰ στενοχωρημένος, γιὰ τὰ τόσα καλά λόγια:

— Ἐκανα τὸ καθήκον μου, Δὸν Ροντρίγκεζ. Δὲν μποροῦσαι ν’ ἀφήσω νὰ σὰς σικωτῶσουν, ἐπειδὴ εἶχατε ἄσχημη γνώμη γιὰ μένα!

— Κι’ ὥστόσο εἶσαι ἓνας ἐκτὸς Νόμιου!, συνεχίζει μὲ κάποιια ἐκπληξιὸς ὁ Δὸν Ροντρίγκεζ. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἓνας ἐγκληματίας δὲν μπορεῖ νὰ κρύβῃ τέτοιου εἴδους εὐγένεια αἰσθημάτων, σενόρ Ζορρό. Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἀθῶος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ σὲ κατηγοροῦν! Παραδώσουν στίς Ἀρχές κι’ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ ἀποδείχῃ ἡ ἀθωότης σου καὶ νὰ ἀποδοθῇ λευκὸ τὸ ὄνομά σου!

‘Ο Μασικοφόρος Ἐκδικητῆς ὑποκλίνεται ἄλλη μιὰ φορά.

— Κάθε ἄνθρωπος, Δὸν Ροντρίγκεζ, λέει, πιστεύει πὼς ἔχει ἓναν προορισμό. Σικωπὸς μου δὲν εἶναι νὰ ἀπαικτῆσω τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ ἐμποδίζω νὰ τοὺς δολοφονοῦν — ὅπως ἔκανα σήμερα! Καὶ γιὰ τὴν ὥρα, λυπᾶμαι, σενόρ, ποὺ πρέπει νὰ φύγω, μὰ εἶμαι πολὺ βιαστικὸς. Σεῖς μπορείτε νὰ συνεχίσετε ἡσυχος πιά τὸ ταξίδι σας. Οἱ φρουροὶ καὶ οἱ αἰχμάλωτοί σας, θὰ καθαρίσουν γρήγορα τὸν δρόμο ἀπὸ τὰ βράχια.

— Ὅπως θέλετε, σενόρ Ζορρό!, μουρμουρίζει ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Μεξικῶ. Πρέπει νὰ ξέρετε ὁμοῦς πὼς ἡ θέσις μου ὡς κρατικὸ ὑπουργοῦ δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σὰς βοηθήσω, ἂν πέσετε ἀργόταρα στὰ χέρια τῆς Δίκαιης

οσύνης, όσο κι' αν αισθάνομαι εϋγνωμοσύνη!

Και, μέ μια τυπική υπόκλιση σιτρέπει κι' ανεβαίνει στην άμαξά του.

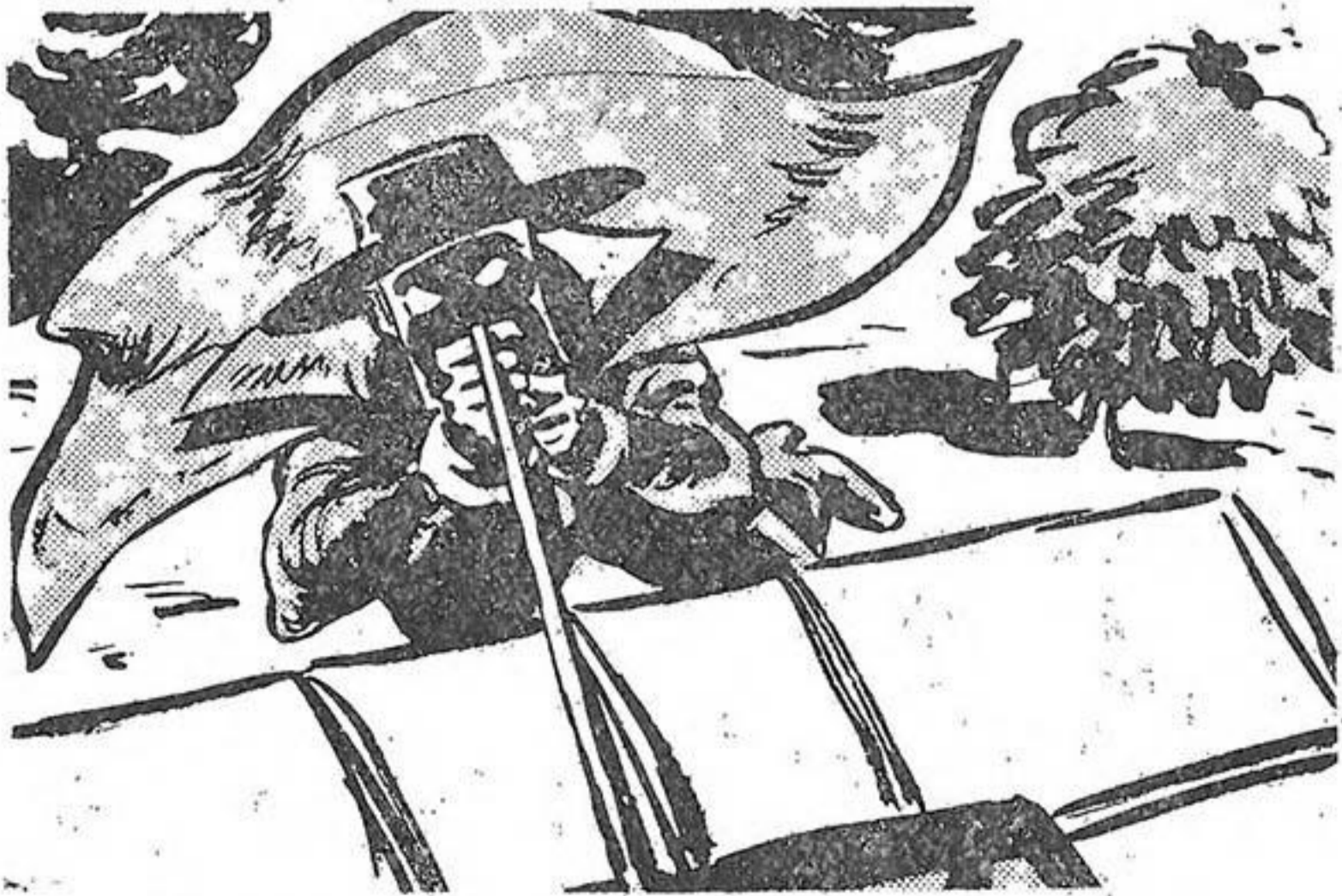
Ο Ζορρό τον παρακολουθεί με τὸ βλέμμα για μερικά δευτερόλεπτα. "Υστερα όμως κάνει κι' εκείνος απότομη μεταβολή κι' αρχίζει ν' νηφορίζει τὴ πλαγιά τῆς χαράδρας, πηδώντας ἀπὸ τὸν ἓνα βράχο στὸν ἄλλο. Λίγο πρὸ πέρα συναντιέται μετὸν Πάμπλο Μιράλες. Κουβεντιάσει για λίγα δευτερόλεπτα μαζί του κι' ὕστερα συνεχίζει τὸν δρόμο του.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσει στὴν κορυφή τῆς πλαγιάς. Ἐκεῖ τὸν περιμένει τ' ἄλογό του.

Πηδάει στὴ σέλλα τοῦ κι' ἀρχίζει νὰ τρέχει σὰν τρελλός.

Οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἔρθει μετὸν Σενὸρ Ζορρό ἔχουν γιὰ ἀρχηγό τοὺς τὸν Πάμπλο Μιράλες. Οἱ ληστὲς πού ἔφτασαν σιταλμένοι ἀπὸ τὸν μυστηριώδη Ἴελ Μάστερ, γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Ἀντιπρόεδρο τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τοῦ Μεξικου, ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὸν Τζούλιο Σαντάρόζα, τὸν προμερὸ λήσταρχο πού οἱ σύντροφοί του τὸν ἔχουν ἐλευθερώσει δυὸ φορές ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα, τὴ στιγμὴ πού θὰ τὸν κρεμοῦσαν!

Ο Μιράλες ἐπισημαίνει ὡστε οἱ αἰχμάλωτοι νὰ καθαρί-

Ἀρχίζει ν' ανεβαίνει με ἀπίστευτα γρήγορες ἔλξεις.

—“Αν με ξεκάνουν οί φαντάροι... τότε θα με χάση κι’ ο κύριός μου!

σούν γρήγορα από τὰ βράχια τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἀμαξία τοῦ Δὸν Ροντρίγκεζ. Αὐτὴ ἢ τελευταία ἔχει πάθει καὶ μιὰ μικρὴ ζημιὰ: Μιὰ πελώρια πέτρα ἀπὸ τὶς ποιλὲς ποὺ ἔχουν κατρακυλήσει ἀπὸ ψηλά, τὴν ἔχει χτυπήσει στὸν πίσω τροχὸ καὶ τοῦ ἔχει σπραιβώσει τὸν ἄξονα.

Ταυτόχρονα μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δουλεύουν στὸν δρόμο, δυὸ ἀπ’ τοὺς αἰχμαλώτους διορθώνουν τὴ βλάβη.

Ὁ Μιράιες ἀναγνωρίζει τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς. Εἶναι ὁ Σανταρόζα.

Πηγαίνει κοντὰ του. Σκύβει στὸ πλάϊ του κι’ ἀρχίζει κι’ ἐκεῖνος νὰ βοηθήη τάχα στὴν ἐπισκευή. Στὴν πρα-

γματικότητὰ θέλει ἀπλῶς νὰ τοῦ μιλήσῃ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούσουν ἄλλοι.

— Τζούλιο, μουρμουρίζει, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι...

— Δὲ μιλῶ μὲ σκυλιὰ σὰν κι’ ἐσένα!, ἀποκρίνεται ὁ Σανταρόζα μὲ σιγαυὴ φωνὴ κι’ αὐτός, ἀλλὰ μὲ τρόπο ποὺ νὰ δείχνῃ ὅσο καλύτερα μπορεῖ, τὸ φοβερὸ μῖσος ποὺ καίει τὰ σωθικά του.

— Μ’ ἔχεις παρεξηγήσει, Τζούλιο!, ξαναλέει ὁ Μιράιες. Ἐγὼ δὲν εἶμαι προδότης! Δὲ θὰ πρόδινά ποτὲ τοὺς ὁμοίους μου! Εἶμαι ληστής ὅσο κι’ ἐσύ... Ὅσο κι’ οἱ ἄλλοι...

— “Αν καιμιὰ φορὰ βρεθούμε μόνοι οἱ δυὸ μας, τότε

θα σου πω τί πραγματικά σκέπταμαι για σένα!, γρυλλίζει άγρια ο Σανταρόζα.

— Μὲ ἀδικεῖς. Ὡστόσο ἄκου αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν κι' ἄλλοι: Ἐρχομαὶ νὰ σὲ σώσω. Κι' ἐσένα κι' ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου!

— Ἐσύ; Τὶ ἀτιμία ἔχεις πάλι στὸ διαβουλεμένο μυαλό σου; Τὶ παιχνίδι σ' ἔβαλε νὰ μᾶς παίξεις αὐτὸς ὁ σατανὰς ὁ Ζορρό;

— Κανένα παιχνίδι, Τζούλιο! Τὸν σενὸρ Ζορρό τὸν ὑπήκουσα, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἴελ Μάστερ. Τώρα αὐτὸ τέλειωσε. Θέλω νὰ σώσω ἐσᾶς, τοὺς ληστὲς, ἀφοῦ κι' ἐγὼ εἶμαι ληστής! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σώσω μόνο ἐσᾶς... Πρέπει νὰ σωθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί μίας, ἀπὸ τὰ νύχια αὐτιουνοῦ τοῦ τέρατος, μὲ τὴν ἀσημένια μάσκα!... Θα σᾶς ἐλευθερώσω λοιπόν, μὲ τὸν ὄρο νὰ πᾶμε ὅλοι μαζί, νὰ συναντήσουμε τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς πείσουμε νὰ πιάσουμε τὸν Ἴελ Μάστερ, μάλιστα ἐμφανισθῆ καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέσουμε τὴ μάσκα!

— Καὶὰ εἶπα ἐγὼ πὼς ὁ Ζορρό τὸ σχεδίασε αὐτό!, μπουρμουρίζει ὁ Σανταρόζα μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν. Πάντως, ἀφοῦ εἶναι ὄρος γιὰ νὰ σωθοῦμε ὅλοι, ἔστω, Πάμπλο! Δέχομαι!... Ὅταν τελειώσουν ὅμως αὐτά, θὰ λογαριαστούμε οἱ δύο μας!

— Ὅπως θέλεις, Τζούλιο!

— Ἄς κανονίσουμε τώρα τίς λεπτομέρειες...

Καὶ οἱ δύο ληστὲς, κομμὲντιάζοντας χαμηλόφωνα ἀρκετὴ ὥρα, διορθώνουν τὴ βλάβη τοῦ ἄξονα, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τοῦ τρίτου συντρόφου τοὺς ποὺ βρίσκεται κοντὰ τους. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἄλλοι ἔχουν τελειώσει μὲ τὸν δρόμο, ποὺ εἶν' ἐλεύθερος νὰ περάσῃ ἡ ἄμαξα...

Ὁ Ζορρό προλαβαίνει πάλι

ΠΡΩΤΗ φορά ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς κεντρίζει τόσο ἀλύπητα τὰ πτερυγὰ τοῦ ἀγαπημένου του ἀλόγου. Κι' ἐκεῖνο ὅμως καταλαβαίνει, λές, τὴ βιασύνη καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ καὶ σιχίζει τὴν ἀπόστασι σὰν τὸν ἄνεμο.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τοῦ χρειάζονται ὥρες ἐλόκληρες ὠσιπιοῦ νὰ φτάσῃ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Μεξικου. Ἐκεῖ ἀναγκάζεται νὰ συγκρατήσῃ τὰ χαλινάρια, κόβοντας τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου. Προχωρεῖ ἀποφεύγοντας τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ φροντίζοντας νὰ κρύβεται στὶς σκιᾶς τῶν σπητιῶν.

Εὐτυχῶς ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει, καὶ οἱ δρόμοι εἶναι σχεδὸν ἔρημοι. Ἔτσι φτάνει χωρὶς ἀπρόοπτο στὸ Κυβερνείο.

Ξεπεζεύει ἓνα τετράγωνο πρὶν καὶ προχωρεῖ μὲ τὰ πόδια. Φροντίζει νὰ κἀνῃ ἀθόρυβα τὰ βήματά του. Λίγα μέτρα πρὶν κεῖ συναντιέται μὲ μιά... πελώρια σκιά, ποὺ μάλιστα τὸν βλέπει ἀνατι-

μάζεται. Είναι ὁ Γαλέρας. Σκύβει μπροστά καὶ κυττάζει μὲ προσοχή. Θέλει νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὸν κύριό του.

— Ἔσεῖς εἶστε, σενὸρ Ζορρό; μουρμουρίζει.

— Ναί, Γαλέρα. Ὅλα ἤσυχα;

— Πολὺ ἤσυχα, σενόρ! Ἄδικα ἀνησιυχήσατε... Θέλω νὰ πῶ δηλαδή... Θέλω νὰ πῶ... αὐτὸ ποὺ εἶπα!

— Ὡστε δὲν πλησίασε καμὲς τὸ Κυβερνεῖο; ρωτᾶ κάπως παραξενεμένος ὁ Ζορρό.

— Ὁχι, σενὸρ Ζορρό! Δηλαδή... ὄχι «ὄχι»... Θέλω νὰ πῶ, «ὄχι δὲν τὸ πλησίασαν»! Μ' ἄλλους λόγους τὸ πλησίασαν! Ἐξ ἄλλου καὶ πῶς θὰ μπηαίναμε μέσα ἂν δέν... Δηλαδή, χωρὶς νὰ τὸ ζυγώσουμε, πῶς θὰ γινόταν νά... Βλέπετε, θέλαμε νὰ μπουῖνε μέσα, σενόρ, καὶ ἂν δὲν πλησίαζαν πῶς θά...

— Γαλέρα, ἀμίγισ, τὶ προσπαθεῖς νὰ μοῦ πῆς; ρωτᾶ ἀμήσιυχος ὁ Μαισκιοφόρος Ἐκδικητής. Μπήκαν τίποτε ἀνθρώποι στὸ Κυβερνεῖο, ὅση ἴωρα εἶσ' ἐδῶ;

— Καὶ θεβαίως, σενόρ Ζορρό!, ἀποκρίμεται μὲ καμιάρι ὁ γίγαντας καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρᾶ, ποὺ — ἐπὶ τέλους — ἔχει δώσει στὸν ἀφεντικό του νὰ καταλάβῃ.

— Μὰ ἐγὼ σοῦ εἶπα, καμὲνε μου, πῶς ὁ σενόρ Πρόεδρος δὲν πρέπει νὰ ἐνοχληθῆ μὲ καινὴν τρόπο ἀπό-

ψε!... Καὶ μὲ καμμιὰ ἐπίσκεψη!

Τὰ γεμῶτα ἀγαθότητα μάτια τοῦ Γαλέρα λάμπουν αὐτὴ τὴ φορά ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὴν προηγουμένη.

— Ἀκριβῶς, σενόρ!, δηλώνει καταχαρούμενος. Ἐτοιμαζόμουν, μόλις τοὺς εἶδα, ν' ἀρπάξω τὸν ἕναν καὶ νὰ ἰχτυπάω τοὺς ὑπόλοιπους τρεῖς, ἀλλά... Δηλαδή... Θέλω νὰ πῶ πῶς...

— Κατ' ἀρχὴν θέλεις νὰ πῆς πῶς ὅλοι-ὅλοι ἦταν τέσσερις;

— Μάλιστα, σενόρ Ζορρό! Τοὺς εἶδατε κι' ἐσεῖς;

— Ὁχι, Γαλέρα! Μὰ μίλα γρήγορα, σὲ παρακαλῶ!

— Κι' ἐγὼ θὰ τῶθελα, σενόρ!, ἀποκρίμεται στενοχωρημένος ὁ γίγαντας. Δὲν τὰ καταφέρνω ὅμως... Τὰ μπερδεύω καί... Ἐννοῶ πῶς ὅταν πᾶω νὰ μιλήσω πιὸ γρήγορα..., σενόρ...

— Κατάλαβα, Γαλέρα! Πήγαυνε παρακάτω!

Ὁ Γαλέρας ὑποχωρεῖ τρία βήματα λέγοντας:

— Καλὰ εἶμ' ἐδῶ, σενόρ;

— Πρὸς Θεοῦ!, μουρμουρίζει ἀπελπισμένος ὁ Ζορρό. Πές μου, πιὸ κάτω τὶ ἔγινε; Γι' θέλαμε αὐτοὶ οἱ τέσσερις; Γι' εἶπανε στοὺς φρουροὺς;

— Ἀμ' ἐδῶ εἶναι!, κάνει ὁ πελώριος θριαμβευτικά. Δὲν μιλήσανε στοὺς φρουροὺς! Οὔτε οἱ φρουροὶ ὅμως τοὺς μιλήσανε, σενόρ! Καὶ θέλω νὰ πῶ ὅτι... Νά: Τοὺς ἔκουσα ποὺ λέγανε νά... Λέγανε νά... πῶς πρέπει νὰ μὴν κάνουν καθάλου-καθόλου θό-

ριβο και να μπορούμε έτσι, πού να μη τους άκούση κανείς!

Ο Μασκοφόρος Τιμωρός τόν κιττάζει έμβρόντητος, ένώ νοιώθει τόν πρόσωπό του να γίνεται κατάχλωμο, κάτω από τή μαύρη προσωπίδα του.

— Καί τους άφησες!, κάνει άνουδος.

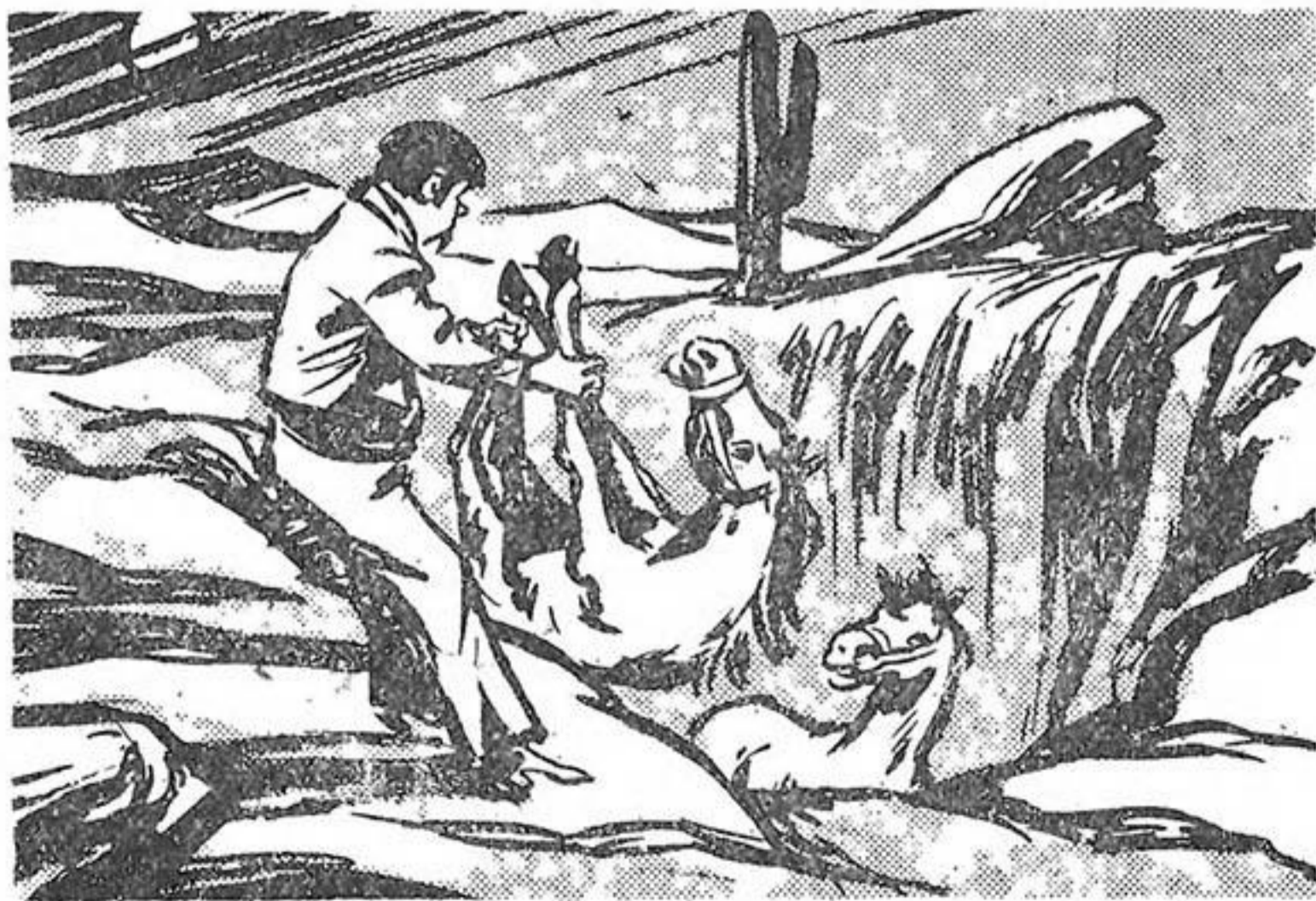
— Άκριβώς γι' αυτό, σε νόρ!, λέει θριαμβευτικά και πάλι ο γίγαντας. Σκέφτηκα... Μόνος μου τόν σκέφτηκα, σε νόρ Ζορρό! Έγώ! Σκέφτηκα και λέω: Άφου μπαίνουμε έτσι, με τέτοια προσοχή, σιτά νύχια τών ποδιών τους, πάει να πη ότι κι' από λόγου τους θέλουνε τόν ίδιο πράγμα με τόν σε νόρ Ζορρό: Να μήν τόν ένοχλήσουν τόν σε-

νόρ Πρόεδρο! Κι' άφου ναι έτσι, έγώ βέβαια, δέν έχω λόγο να... να... Δηλαδή άφου κι' αυτοί... Σκέφτηκα πώς ό σε νόρ Πρόεδρος, έτσι κι' άλλοως...

— Γαλέρα, είναι πολλή ώρα που μπήκαν; ρωτά με φωνή που τρέμει άνάλαφρα ό Μασκοφόρος Τιμωρός.

— Όχι και πολλή, σε νόρ... Βεβαίως ούτε και λίγη... Έξαρτάται... Έχω άκούσει κάποιον που έλεγε, ότι τά πέντε λεπτά... ναι: Τά πέντε λεπτά, έλεγε, είναι πολλά γιά να δράσης ένα αύγό, αλλά λίγα γιά να κάμης μιό έπιανάστσι!

Ο Ζορρό όμως δέν τόν άκούει π'ά. Πετώντας τά χαλι

Τό σηκώνει με τήν ίδια εύκολία που άλλος θα σήκωνε ένα σκυλί.

Βγαίνει άθόρυβα προσέχοντας να μην τον αντιληφθή ο φρουρός.

νάρια στον γίγαντα, του λέει:

— Πήγαινε τ' άλογο κάτω από εκείνο τὸ μπαλκόνι! Καί περίμενέ με!

Ύστερα τρέχει πρὸς τὴ γωνία τοῦ κτιρίου, ὅσο γρηγορώτερα καὶ πιὸ άθόρυβα μπόρει.

* * *

Φτάνει στὴν πόρτα τοῦ Κυβερνείου. Ἐκεῖνο πού ἔχει φοβηθῆ εἶναι πραγματικότης: Οἱ δύο φρουροὶ βρίσκονται πεταμένοι στὸ πάτωμα, μὲς ἀπὸ τὴν πόρτα, μ' ἕνα μαχαίρι στὸν λαιμὸ ὁ καθένας, πλέοντας σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη ἀπὸ αἷμα!

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς νοιώθει μιὰ τρομερὴ ὀργὴ νὰ

φουιντώνη μέσα του. Ὅπισθοχωρεῖ. Ξαναφτάνει στὸ μέρος πού ἄφησε τὸν Γαλέρα. Ξετυλίγει τὸ θρυλικό του μαστίγιο. Τὸ τιμάζει ἔντεχνα ψηλά. Ἡ ἄκρη του σικαλώνει στὸ κυκλίδωμα τοῦ μπαλκονίου. Τὸ τραβάει διὸ φορές, γιὰ νὰ σιγουρευτῆ ὅτι ἔχει σκαλώσει καλά. Ὑστερ' ἰαρχίζει ν' ἀνεβαίνει μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα.

Ἦ ἔχε φροντίσει νὰ μάθῃ πολὺ καλά τὸ κτίριο τοῦ Κυβερνείου καὶ τὴ διαρρύθμισί του. Γνωρίζει πὼς τὸ μπαλκόνι αὐτὸ ἀνήκει στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Προέδρου. Ἀδίστακτα λοιπὸν, μόλις φτάνει ἐπάνω, ὀρμάει στὴν μπαλκονόπορτα. Τὰ ἔξωτερι-

ικά φύλλα της είναι ανοιχτά.

‘Ο σενόρ Ζορρό πέφτει σαν γεράκι επάνω της. Τη ρίχνει ολόκληρη προς τα μέσα. Τα τζάμια γίνονται χιλιάδες καιμιατάκια, μ’ έναν διαβολεμένο θόρυβο. Και ή ιδιαίσθησι που τον έχει κάνει να μη σπαταλήση ούτε ένα δευτερόλεπτο, δεν τον έχει ξεγελάσει: Οί τέσσερις δολοφόνοι βρίσκονται κιόλας μέσα στο δωμάτιο του Δόν Αουγκούστο Κορτέθ, Προέδρου του Μεξικού. ‘Ο ένας άπ’ αυτούς είναι σκυμιμένος επάνω από το κρεβάτι του και τή στιγμή αυτή υψώνει το χέρι του, ώπλισμένο μ’ ένα φονικό μαχαίρι. Το χέρι αυτό μένει ακίνητο μιὰ στιγμή. ‘Ο ιδιοκτήτης του, άσυναίσθητα, μ’ εκείνον τον προμερό κρότο, στρέφει το κεφάλι προς το παράθυρο. Το μόνο που προλαβαίνει να ιδή όμως, είναι μιὰ φωτεινή γλώσσα φωτιάς, που τινάζεται προς το μέρος του. Νοιώθει έναν κεραυνό να τον χτυπάη κατάστηθα και να τον πετάη ανάσκελα.

Πριν περάση μιςό δευτερόλεπτο, οί άλλοι τρείς ληστές, που στέκουν κοντά στην πόρτα, πυροβολούν ταυτόχρονα έναντίον του.

‘Ο Μασκοφόρος Έκδικητής, όμως, δεν βρίσκεται στη θέση του πιά. Μὲ μιὰ βουτιά έχει πηδήσει στο κρεβάτι του Προέδρου. Ένω εκείνος τινάζεται προμαγμένος μέσ’ άπ’ τον ύπνο του, τον άγκαλιάζει με το έλεύθερο χέρι του. Τον παρασέρνει μαζί

του στην πτώσι του, στο πάτωμα. ‘Οχυρώνεται πίσω άπ’ το κρεβάτι και πυροβολεί άπανωτά.

Οί δύο άπό τους τρείς φονιάδες ούρλιαζουν σαν δαίμονες και σωριάζονται στο πάτωμα. ‘Ο τρίτος χύνεται έξω άπό τήν πόρτα. Δεν έχει προλάβει όμως να κάνει ούτε δυο βήματα. ‘Απ’ τον κόπω όροφο ακούγονται άλλοι πυροβολισμοί και το ούρλιαχτό άγωνίας του τελευταίου καικιούργου, που καταρακιυλάει τις σκάλες.

‘Ο Μασκοφόρος Τιμωρός πετιέται όρθιος.

— Μὲ συγχωρήτε, Δόν Κορτέθ, που άναγκάστηκα να το κάνω αυτό!, λέει βιαστικά. ‘Αλλοιώς θα σας είχαν σκοτώσει!

Και τρέχει με δυο δρασικές βιές στο μπαλκόνι.

— Σενόρ Ζορρό!, φωνάζει άναυδος ό Πρόεδρος. Δεν μ’ άφήσατε να σας εύχαριστήσω καν!... Δέν...

Καταλαβαίνει όμως πως μιλάει άδικα. ‘Ο Μασκοφόρος Έκδικητής δεν ενδιαφέρεται για εύχαριστίες. Βρίσκεται κιόλας στη ράχι του λόλογου του, μ’ ένα καταπληκτικό πήδημα, επάω άπό τον έξιώσιτη.

— Έμπρός, Γαλέρα!, φωνάζει. Γρήγορα! — και ξεκινάει πρώτος.

‘Ο γίγαντας τον ακολουθεί στη στιγμή, γιατί όσο άργός είναι στο μυαλό, τόσο αντίθετα γρήγορος γίνεται στη δράσι.

— Μά, σενόρ Ζορρό, φω-

νάζει τράχοντα, έσείς είπατε να μην ένοχλήσουμε τον σενόρ Πρόεδρο και κάνετε... τον μεγαλύτερο σαιματά που άκίουςα ποτέ μου!...

Στρατός... έναντίον Γαλέρα!

ΜΕΣΑ στη σεληνοφώτιστη νύχτα, ο Δόν Ροντρίγκεζ, ο Αντιπρόεδρος του Μεξικού συνεχίζει το ταξίδι του, μιαζι με τους έξη σωματοφύλακές του, που έχουν άπομείνει ζωντανοί. Η άμαξα κυλάει στον έρημικό και άγριο δρόμο, ανάμεσα στη θαυιά χαράδρα. Κάποτε όμως βγαίνει στην άνοιχτή κοιλάδα, που οδηγεί στην Άλτα Καλιφόρνια. Άριστερά, πλάι στον δρόμο, ύψώνονται μερικοί χαμηλοί λόφοι.

Ο άξιωματικός, που πηγαινει μπροστά στη μικρή συνοδεία σηκώνει ψηλά το χέρι του. Τ' άλογο σταματούν.

Ο Δόν Ροντρίγκεζ βγάζει το κεφάλι του από το παράθυρο της άμαξας, άπορημένος:

— Τι συμβαίνει, άνθυπολοχαγέ;

— Έξοχώτατε, άποκρίνετ' εκείνος χαιρετώντας, βλέπω κάτι φωτιές στους λόφους άριστερά. Αν προχωρήσουμε περισσότερο, μ' αυτό το φεγγάρι, σίγουρα θα μάς δούν όποιο βρίσκονται εκεί πάνω...

— Και ποιοι λές να βρίσκονται; ρωτάει με άβέβαιη φωνή ο Αντιπρόεδρος.

— Πράλν φοβούμαι πως όχι

φιλήσυχοι άθρωποι!, άποκρίνεται: ο νεαρός άξιωματικός. Οί λόφοι αυτοί δεν κατοικούνται. Δεν μπορεί να ναι λοιπόν τίποτ' άλλο από άντάρτες ή ληστές!

— Και τι προτείνεις να κάνωμε; ρωτάει πάλι ο Δόν Ροντρίγκεζ, μετά από μικρή σκέψη.

— Το καλύτερο είναι να στρατοπεδεύσουμε κάπου εδώ και να περιμένωμε να περάση ή νύχτα, Έξοχώτατε. Το πρώτ' θα δούμε ποιοι είμαι και τι σκοπούς έχουν. Ίσως και να έχουν στρατοπεδεύσει κ' αυτοί και να φύγουν με το χάραμα.

— Δεν θα μάς δούν όμως πάλι, άφού θαίχη φέξει;

— Θα φροντίσωμε να κρύψουμε την άμαξα και τ' άλλαγα, σε κανένα σύδεντρο, Έξοχώτατε.

— Πάλν καλά λοιπόν..., λέει ύποχωρώντας ο Δόν Ροντρίγκεζ.

* * *

Οί δυο καθαλλάρηδες που ρίχνονται με γοργό κάλπασμό στους δρόμους της πολιτείας, είναι ο σενόρ Ζορρό και ο πελώριος Γαλέρας. Μά, όσο γοργά κι' αν φεύγουν, δεν άργούν να διαπιστώσουν πως μια έφ'πιπη ίλη στρατιωτών ταύς άκολουθει. Είναι οί ίδιοι στρατιώτες που σκότωσαν τον τέταρτο από τους δολοφόνους, όταν βγήκε από το δωμάτιο του Προέδρου, ύποχωρώντας μπροστά στις σφαίρες του Μασκιοφόρου Έκδικητή. Βλέποντας τον μαυροντυμένο άνθρωπο να πηδάη

ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ Δὸν Κορτέθ, ἀνέβηκαν στ' ἄλογά τους καὶ ρίχτηκαν πίσω του, χωρὶς νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ ρωτήσουν κανέναν.

Ἔτσι, ὁ σενὸρ Ζορρό ἀναγκάζεται νὰ πάρῃ τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἄλσιν. Μὰ ὁ Μασκοφόρος Ἰδαλγὸς δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλι, πρὶν τελειώσῃ καὶ μιὰ ἄλλη δουλειὰ πρὸς τὴν γίνῃ ἀπόψε. Ἄν ὅμως περάσῃ τὰ σύνορα τῆς πόλεως, μετὰ τοῦ εἶναι δύσκολο νὰ ξαναγυρίσῃ. Ὅπως λοιπὸν καὶ πιάζει πλάϊ-πλάϊ μὲ τὸν γιγαντιόσωμο Γαλέρα, τοῦ φωνάζει μὲ ὅλη τὴ δύναμι, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ:

— Γαλέρα, ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Ἐσὺ θὰ τοὺς παρασύρῃς μόνος σου, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι!

— Σί, σενὸρ Ζορρό!

— Ὅταν θὰ φτάσῃς στὸν κάμπο, θὰ φροντίσῃς νὰ τοὺς κάνῃς νὰ σὲ χάσουν.

— Σί, σενὸρ Ζορρό!

— Θὰ τὰ καταφέρῃς;

— Τὸ φαντάζομαι, σενὸρ! Ἐγὼ μπορῶ νὰ χαθῶ καὶ μόνος μου, ἂν θέλετε!

— Δὲν χρειάζεται, ἀμίγο! Θὰ πηδῆσω ἀπ' τ' ἄλογό μου, μόνος παρῶμε τὴ στροφή. Ἐσὺ θὰ φύγῃς καὶ μὲ τὰ δυὸ ἄλογα. Ὅταν ξεφύγῃς ἀπ' αὐτοὺς πρὸς τὴν κινησιόχου, θὰ γυρίσῃς καὶ θὰ μὲ περιμένῃς στὸ «Χαριστὸ Πέταλο».

— Σί, σενὸρ Ζορρό!

Δὲν πρὸς λαβαίνουσι νὰ ποῦν περισσότερα. Ἐχουσι φτάσει κίονας στὸ σημεῖο πρὸς τὴν

βει ὁ δρόμος. Οἱ διώκτες τοὺς βρίσκονται καμμιά πενήντα μέτρα πίσω τους.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής, μόνος τὸ ἄλογό του παρῶναι τὴ στροφή, κάνει ἕνα ἀπίστευτο, ἀκροβατικὸ πῆδημα, χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ καθόλου τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου. Τὸ κορμί του κατακυρτᾶται τρεῖς-τέσσερις φορές στὴ γῆ, σὰν κανένα ἀδειοβαρῆ. Ὑστερὰ ὅμως σηκώνεται ὀρθὸς πάλιν στὰ πόδια του, μὲ ἕνα τινάγμα. Πηδάει στὸ σκιόχου κούφωμα μιᾶς πόρτας. Κι' εἶναι καιρός. Ἀπὸ τὴ γωνία πίσω του, ξεπρὸςβάλλουσι οἱ διώκτες τοὺς. Κανείς δὲν κοιτοστέκεται. Τὰ δυὸ ἄλογα πρὸς κινησιόχου, φαίνονται ἀκόμα ὀλοκίθαιρα ἔμπρὸς, στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Κι' ἔτσι ὅπως μπερδεύονται οἱ σιλουέτες τοὺς στὸ φεγγαρόφωτο, δύσκολο ν' ἀτιληφθῇ κανείς ὅτι τὸ ἕνα δὲν ἔχει ἀναίμακτη...

Σὲ δυὸ λεπτά κι' ὁ Γαλέρας καὶ τὸ ἄλογό του καὶ οἱ σιλοῦτες ἔχουσι ἐξαφανισθῆ καὶ μόνος ἡ σκίονη πρὸς αἰωρεῖται, μαρτυρᾶ ἀκόμα πρὸς πέρασαν ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμο.

Ὁ Ζορρό στέκεται μιὰ στιγμή ἀκίνητος καὶ κυττάζει πρὸς. Σκέπτεται μὲ κάποια ἀνησιχία τὸν γιγαντιὸ σύντροφό του, πρὸς τὸν ἔχει βάλει σὲ μεγάλο κίνδυνος. Ὑστερὰ ὅμως στρέφει ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Φροντίζει νὰ πηγαίῃ κοντὰ στὸν τοῖχος, γιὰ νὰ εἶναι προφυλαγμένος ἀπὸ τὴν σκιά.

Νυχτερινή ἐπίσκεψις

Η ΩΡΑ είναι τόσο προχωρημένη πιά που στους δρόμους δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως κανένας διαβάτης. Ὁ Ζορρό, λοιπόν, δὲν δυσκολεύεται νὰ φθάσῃ ἐκεῖ που θέλει.

Σταματάει ἔξω ἀπὸ ἓνα ἀρχοντικό σπίτι, που τὸ περιτριγυρίζει ἓνας πελώριος κήπος μὲ πολλά λουλούδια. Ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιά ὀλόγυρα, ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ἀρπάζεται ἀπὸ τὸν φράχτη. Μ' ἓνα αἴλουρο-ειδὲς πήδημα βρίσκεται ἀπὸ τὴ μέσα μεριά.

Τιρέχει πρὸς τὸ σπίτι. Σταματάει κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη βεράντα, πνιγμένη στὶς περικικιλιάδες. Τὴν ἄλλη στιγμή, σικαριφαλώνει ἐπάνω. Ἡ μίπαλκιονίπορτα εἶναι μαιτωλωμένη ἀπὸ μέσα.

Ὁ Ζορρό ἄμως βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα παίραξενιο ἐργαλεῖο καὶ σὲ δυὸ λεπτά τὴν ἔχει διαρρήξει ἀθόρυβα. Κυκλοφορεῖ σὰν φάντασμα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὸ χέρι στὴ λαϊβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

Φθάνοντας ἔξω ἀπὸ μιὰ μεγάλη, δίφυλλη πόρτα, στὸ βόθρο τοῦ διαδρομίου, σταματάει πάλι. Ἀκουμπάει τὸ αὐτί του στὸ ξύλο. Ἀφουγκράζεται. Ἀκούει τὴ βαριά ἀνάσα ἐνὸς κοιμισμένου ἀνθρώπου.

Ἀδίστακτα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ χώνεται στὸ δωμάτιο. Ἐνὰ σπέρτο φωσφορίζει

στὸ χέρι του κι' ἀμέσως ὕστερα, ἀνάβει τὸ κηροπήγιο, κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Ὁ ἠλικιωμένος ἀντρας που κοιμάται σ' αὐτό, τρεμοπαίζει τὰ βλέφαρα, ἐνόχλημένος ἀπὸ τὸ φῶς. Ὑστερα τ' ἀνοίγει. Μετὰ τὰ ξανακλείνει, σὰν νὰ ἔχη βεβαιωθῆ ὅτι βλέπει ὄνειρο καὶ δὲν χρειάζεται ν' ἀνησιχησῆ περισσότερο. Ὑστερα ὅμως τὰ ξανανοίγει δεύτερη φεῖρά καὶ ταυτόχρονα τινάζεται ἀνακαθίζοντας στὸ κρεβάτι του. Γουρλώνει τὰ μάτια.

— Ἐσεῖς!, ψελλίζει κατὰπληκτος κι' ἀνήσιχος.

— Μόλιστα, Δὸν Μορένο! Ἐγώ! Ἐνας ἐκτὸς Νόμου! Δὲν θὰ φωνάξετε νὰ μὲ συλλάβουν;

Ὁ Δὸν Μάριο Μορένο κατεβαίνει ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, φειρώντας μιὰ πλούσια ρόμπα, μὲ χρυσὰ κορδόνια. Τὴν ὥρα που τὰ κάνει ὅλ' αὐτά, ρωτάει:

— Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα, σενοῦ Ζορρό;

— Σὰς ἄκουσαι νὰ ὑπερασπίζεσθε τ' ὄνομά μου, Δὸν Μορένο, σιτὴ συζήτησί σας μὲ τὸν κύριο Πρόεδρο!

— Λοιπὸν; Μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω σὲ τίποτα; Πρὶν ἀπαντήσετε μόνο, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι... Ζορρό! Δηλαδή δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα παράνομο, ἔστω κι' ἂν εἶναι γιὰ καλὸ...

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ρίχνει μιὰ ματιά στὰ μαιτωρὰ παπούτσι τοῦ Δὸν Μάριο Μορένο, που βρίσκονται

στον κάτω μέρος του κρεβατιού του.

— Υπάρχει ένας λησπής, που τον ονομάζουν Έλ Μάστερ, Έξοχώτατε!, λέει ψυχρά. Έχετε ακούσει γι' αυτόν;

— Καί βέβαια! Νομίζω ότι έχει συγκιροτήσει έναν σιτρατό από παλιανθρώπους, με σκοπό να ανατρέψει την Κυβέρνηση. Κάτι τέτοιο όμως, δεν είναι τόσο εύκολο να γίνει. Δεν φαντάζομαι να είναι τόσο άφελής αυτός ο κύριος...

— Τότε; Τι άλλο σκοπό μπορεί να έχει;

— Πιστεύω πως θα ανήκει στην αντίπαλη πολιτική παράταξη. Μ' αυτόν τον τρόπο προσιπαιθεί να πείσει τους ψηφοφόρους πως, αν ξαναβγή ο Δόν Κορτέθ, θ' ακολουθήσουν ταραχές.

— Ίσως έχετε δίκιο!, λέει ο Ζορρό με παράξενο τόνο. Έγώ δεν γνωρίζω τόσο καλά την Πολιτική! Ούτε τον Έλ Μάστερ... Τò μόνο που ξέρω γι' αυτόν, είναι πως φοράει μύτερά παπούτσια, σαν κι' αυτά εκεί!

Ο Δόν Μάριο Μορένο, παρακολουθώντας το βλέμμα του Ζορρό, γουρλώνει τα μάτια.

— Δεν φαντάζομαι να θέλετε να πείτε, μουρμουρίζει, πως ο Έλ Μάστερ κι' εγώ!..

— Όχι, Δόν Μορένο!, αποκρίνεται ο Μασκοφόρος Έκδικητής. Τò είχα σκεφθί στην αρχή, για να πω την αλήθεια. Τώρα πια όμως, ξέρω πως είχα λάθος. Κι' εικό-

μα, γνωρίζω ποιός είναι ο Έλ Μάστερ!

— Τò γνωρίζετε! Καί δεν τον αποκαλύπτετε;

— Χρειάζομαι αποδείξεις. Αν τò πω έτσι, θα με κατηγορήσουν για πρελλό.

— Θα σας υποστηρίξω εγώ!

— Κι' εσείς θα με πείτε πρελλό, Δόν Μορένο! Γιατί ο Έλ Μάστερ είναι...

Κι' ο Ζορρό σκύβει στο αυτί του Μάριο Μορένο και ψθυρίζει ένα όνομα. Εκείνος πετιέται προς τα πίσω με τα μάτια γουρλωμένα.

— Είστε... είστε πρελλός!, τραυλίζει.

— Δόν Μάριο, λέει με κάποια ευθυμία ο Ζορρό, απόψε έσωσα τη ζωή του Δόν Ροντρίγκιεζ και λίγες ώρες αργότερα, πρόλαβα την τελευταία στιγμή να σταματήσω τους διαλοφόνους που θα σκότωναν τον Δόν Κορτέθ! Δεν θα δυσκολευθήτε να μάθετε πως όλα σας λέω είν' αλήθεια... Αλλά μη νομίζετε πως αυτό είν' εύκολο να γίνεται κάθε μέρα. Πρέπει να με βοηθήσετε ν' αποκαλύψω με τον Έλ Μάστερ!

— Τι πρέπει να κάνω; μουρμουρίζει σκύβοντας τò κεφάλι ο Μορένο.

— Κάτι παρόμοιο, Δόν Μάριο! Θα πάτε...

Κι' ο Μασκοφόρος Έκδικητής εξηγεί στον συνομιλητή του με χαμηλή φωνή, τì ακριβώς θέλει απ' αυτόν. Ύστερα από μισή ώρα, ο θρυλικός σενιόρ Ζορρό τρέχει και πάλι μές στη νύχτα, με κα-

τεύθουνσι τὸ «Χρυσὸ Πέταλο». Τὸ φεγγάρι ἔχει γύρει στὴ δύσι του πιά καὶ ἡ νύχτα εἶναι ὀλοσκότεινη.

....Γαλεριανὴ νύχτα!

ΑΠΟ τὴν ὥρα ποὺ ὁ πελώριος Γαλέρας ἔχει χωρίσει μὲ τὸν κύριό του, δὲν ἔχει πάψει νὰ τρέχη. Πλάϊ του πρέχει ἓνα μαύρο ἄλλογο χωρὶς καιβαλλάρη. Πίσω του ἔρχονται καιμιὰ πενηνταριά ἄλλογα, ὅλα μὲ καιβαλλάρηδες. Καὶ καιβαλλάρηδες μάλιστα μὲ πιστόλια, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀρχίζουν καὶ νὰ πυροβολοῦν. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν σὰν τὶς μέλισσες πλάϊ σιτ' αὐτὰ τοῦ γίγαντα, ποὺ φυσικὰ ἀνησιύχει.

— Ὁ σενὸρ Ζορρό, μουρμουρίζει μοναχός του, μοῦ εἶπε νὰ φροντίσω νὰ τοὺς κάνω μὰ μὲ χάσουν!... Ἄν ὅμως... Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πῶς... Σὲ περίπτωσι ποὺ κανένα ἀπὸ δαῦτα τὰ βόλια μὲ πετύχει σιτὴν κεφάλια... Μὲ δυὸ κουβέντες ἂν μὲ ξεκάνουν οἱ φαντάροι... Ἀσφαλῶς τότε, δὲ θὰ μὲ χάσουν μόνο ἐκεῖνοι, ἀλλὰ καὶ ὁ κύριός μου, ὁ σενὸρ Ζορρό! Ἐκεῖνος ὅμως δὲν μοῦ εἶπε νὰ φροντίσω νὰ μὲ χάσει αὐτός, παρὰ οἱ φαντάροι!

Μ' αὐτὸν τὸν πρωτότυπο τρόπο καταλαβαίνει πῶς δὲν πρέπει ν' ἀφήσει τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν σκοτώσουν, γιατίι τότε... θὰ στενοχωρηθῆ ὁ κύριός του!

Κεντριρίζει τ' ἄλλογό του μὲ τὶς πιοδάρες του καὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ στρίψει πρὸς τὰ δεξιά. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ γίνεταὶ ἀνώμιαλο. Πιὸ πέρα ὑπάρχει μιὰ κατηφοριὰ γεμάτη πελώριους θάμνους.

Ὁ Γαλέρας χώνεται ἐκεῖ μέσα. Οἱ σιτρατιῶτες τὸν κυνηγοῦν πάντα, ἀλλὰ τώρα δὲν μποροῦν νὰ τὸν σημαδέψουν τόσσο εὐκόλως, ὅσο πρίν.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ πελώριος σύντροφος τοῦ Ζορρό... νοιώθει νὰ βουλιάζει μέσα σιτὴ γῆ, μαζὶ μὲ τ' ἄλλογό του καὶ μαζὶ μὲ τὸ ἄλλογο τοῦ κυρίου του. Ἔχει πέσει μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τεράστιες παγίδες ποὺ σκάβουν οἱ κυνηγοὶ τῆς περιοχῆς, γιὰ νὰ πιάνουν τὶς μεγάλες γκιρίζες ἀρκουῦδες. Χτυπάει μάλιστα καὶ τὸ κεφάλι του μὲ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο πέσιμο καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὡστόσο τὸ ἀτύχημα αὐτὸ εἶναι σωτήριο γιὰ τὸν Γαλέρα.

Οἱ διώκτες του περνοῦν τρέχοντας σὰν ἀστραπή, μερικὰ μέτρα δίπλα ἀπὸ τὴν παγίδα, καὶ χάνονται σιτὴν κατηφοριὰ. Δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν πῶς αὐτὸς ποὺ κυνηγοῦν εἶναι... χωμένος μέσα σιτὴ γῆ, κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους.

Κι' ὁ Γαλέρας πάλι μὲ τὴ σειρὰ ται, σὰν τέρας δυνάμειως καὶ ἀντοχῆς ποὺ εἶναι, δὲν ἀργεῖ παραπάνω ἀπὸ δυὸ τρίια λεπτά, γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὶς αἰσθήσεις του.

Ἀνασηκώνεται τρίβοντας

“Ενας κεράννος τόν χτυπαι στο στήθος και τόν πετάει ανάσκελα.

τὸ κεφάλι του στὸ μέρος ποὺ χτύπησε. Προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ ποῦ βρίσκεται. Στὴν ἀρχή, βλέποντας πὼς εἶναι μπερδεμένος μὲ δυὸ ἄλογα ποὺ χλιμιντριάζουν τὰ χάνει.

— Στὸ σταῦλο εἶμαι! Μουρμουρίζει. Καὶ τί γίνηκε ἡ σκεπή; Βγάλε τὴν οὐρά σου ἀπὸ τὴ μύτη μου, δω-

μοζωντανό!... Μπᾶ! Δὲν εἶμαι σὲ σταῦλο, παρὰ σὲ λάϊκιο! Τώρα θυμήθηκα! Ἔπεσα τὴν ὥρα ποὺ μὲ κυνηγοῦσαν! Πρέπει νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ δῶ... Μὰ πὼς θὰ τὰ καταφέρω; Δὲν φτάνουν τὰ χέρια μου!

Ἰψώνει τὰ χέρια καὶ προσπαθεῖ τοῦ κόικου νὰ φτάση

σπὸ χεῖλος τοῦ λάκκου. Θέλει τουλάχιστον ἓνα μέτρο ἀκόμα. Τὸν πιάνει ἀπελπισία, ἀλλὰ πάνω στὴν ὥρα τὸ μαῦρο ἄλογο τοῦ Ζορρό, τοῦ τραβάει μιὰ κλωτσιὰ στὰ πισινὰ καί, σπρέφοντας τὸ κεφάλι, τοῦ δείχνει τὴ ράχι του. Τὰ μάτια τοῦ πανέξυπνου Γαλέρα φωτίζονται.

— Δίλκιο ἔχει!, λέει καταχαρούμενος.

Κι' ἀνεβαίνοντας σιτὴ σέλλα τοῦ ζώου, σκιαριφαλώνει στὴ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ὑστερα σκύβει πάλι μέσα, πέφτοντας κάτω μὲ τὰ τέσσερα. Τὸ μαῦρο ἄτι σηκώνεται σιτὰ πισινὰ του πόδια κι' ὑψώνει τὰ μπροστινά, ὅσο μπορεῖ περισσότερο.

Ὁ Γίγαντας Γαλέρας τὰ ἀρπάζει καί, τραβώντας τὸ ἄλογο, τὸ βιάζει ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκο-παγίδα, μὲ τὴν εὐκαίλια ποὺ ἓνας ἄλλος θάβγαζε ἓνα σκυλί! Ὑστερα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐλευθερώνει καὶ τὸ δικό του ἄλογο, ποὺ μεμείται ὅ,τι ἔκανε τὸ ἄλλο.

— Τὶ γίναμε οἱ φαντάροι; ἀναιριτιέται. Δὲν φαίνονται πραιθενά... Τούς... ἔχασα! Τὶ θὰ πῆ ὁ σενὸρ Ζορρό τώρα; Μήπως πρέπει νὰ τοὺς ξαναβρῶ καὶ νὰ τοὺς κάνω νὰ μὲ χάσουν ἐκεῖνοι ἢ... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ πῶς ἂν μὲ περιμένῃ... Ποῦ εἶπε; Ἄ, ναί: «Στὸ «Χρυσὸ Πέταλο»... Ἄν μὲ περιμένῃ, δὲν θὰ πρέπει ἐγὼ νά... Δηλαδή ἂν ὁ κύριός μου εἶναι στὸ «Χρυσὸ Πέταλο» μὲ χωρὶς ἄλογα...

Ξύνει τὸ κεφάλι του καὶ

καταλήγει:

— Θὰ πάω καὶ θὰ τοῦ πῶ ὅτι τοὺς ἔχασα τοὺς φαντάρους!

Ἡ φοβερὴ ἀλήθεια

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὥρα ποὺ χάνεται τὸ φεγγάρι κι' ἡ νύχτα σκοτεινιάζει, ἄλλοι εἶναι θυθισμένοι στὸν ὕπνο, στὸ σίδεντρο ποὺ βρίσκεται σταματημένη ἡ ἄμαξα τοῦ Δὸν Ροντρίγκεζ. Μόνο ἓνας φρουρὸς στέκει ἀκοίμητος. ἔχει συνεχῶς τὰ μάτια καρφωμένα στὶς φωτιές, ποὺ τρεμποπαίζουν πάνω σποὺς λόφους.

Ὡστόσο ὑπάρχει κι' ἓνας ἄλλος ποὺ ξαγρυπνᾷ τὴν ἴδια ὥρα, στὸ ἴδιο μέρος. Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τοῦ Μεξικου, Δὸν Ροντρίγκεζ.

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος δὲν ἔχει κλείσει μᾶτι ὅλη τὴ νύχτα. Παρακοιλούθησε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἄμαξας τὴν τελευταία ἀλλαγὴ τῶν σκοπιῶν. Ὅταν βιλέπη λοιπόν, πῶς αὐτὸς ποὺ φυλοῦσε προηγούμενως, ἀπακοιμιέται, κάνει κάτι παράξενο:

Ἀνασηκώνεται καὶ σκύβει πίσω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ βελούδινου καθίσματός του. Ἐκεῖ ἀνακαλύπτει ἓναν μοχλό. Τὸν τραβάει ἀδίστακτα. Ἐνα ἑλαφρότατο τρίξιμο ἀκούγεται. Τὸ κάθισμα ἀνασηκώνεται. Ἀπὸ κάτω ὑπάρχει μιὰ κρύπτη.

Ὁ Δὸν Ροντρίγκεζ ἀπλώνει τὰ χέρια στὴν κρύπτη

αυτή. Παίρνει ένα-ένα τὰ πράγματα που υπάρχουν ἐκεῖ καὶ τὰ φοράει. Στὸ τέλος ἀλλάζει καὶ τὰ παπούτσια του μὲ ἓνα ζευγάρι μύτερὰ παπούτσια, που υπάρχουν μέσα στὴν ἴδια κρύπτη φοράει καὶ μιὰ μεγάλη ἀσημένια μάσκα, που κάνει τὸ κεφάλι του νὰ φαίνεται διπλὸ ἀπ' ὅ,τι εἶναι στ' ἀλήθεια. Βαίζει τὰ ἄλλα παπούτσια, που ἔβγαλε, στὴν κρύπτη καὶ τὴν ξανακιεῖνει. Ὑστερα ἀνοίγει ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, αὐτὴν που βλέπει ἀντιίθετα ἀπ' τὸ μῆρος που βρίσκεται ὁ φρουρός. Βγαίνει στὸ ὕπαιθρο.

Μ' ἀθόρυβα βήματα, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς σκιὲς τῶν μεγάλων θάμνων, ἀπομακρύνεται χωρὶς ὁ φρουρός, που εἶναι ἀρκετὰ μακριὰ του, ν' ἀντιληφθῆ τίποτα.

Μόλις ἀπομακρύνεται περισσότερο, ταχύνει τὸ βῆμα του καὶ παίρνει τὴν κατεύθυνσι τῶν λόφων, που λάμπουν οἱ φωτιές.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ στοὺς πρόποδες τοῦ πρώτου λόφου.

Ἐνας ἄνθρωπος πετάγεται τότε ἀξαφνὰ ἐμπρὸς του, μέσα ἀπὸ τὸ σικοτάδι καὶ πίσω ἀπ' τοὺς μαύρους βράχους.

— Ἄλτ!, φωνάζει. Ποιὸς εἶσ' ἐσύ;

Ἄλλὰ, πλησιάζοντας πρὸς πολὺ καὶ βλέποντας τὴ λάμψ' τῆς τρομερῆς ἀσημένιας μάσκας, ξαναλέει μόνος του, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι:

— Ὁ Ἐλ Μάστερ! Μὲ

συγχωρήτε σενόρ! Δὲν σὰς περιμέναμε ἀπίσπε!

— Ἦρθαι μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου γιὰ νὰ σὰς σώσω, ἐπειδὴ κινδυνεύετε!, ἀποκρίνεται ἐκείνος μὲ τὴν παρὰξενή, ἀλλαγμένη φωνή του. Οἱ σύντροφοί σας που πήγαν ἀπίσπε νὰ χτυπήσουν τὸν Δὸν Ροντριγκεζ, δὲν υπάρχουν πιά! Τοὺς παγίδευσαν οἱ στρατιῶτες! Ἔπεσαν καὶ πάλι θύματα προδοσίας!

— Διάβολε!, μουρμουρίζει τρομαγμένος ὁ προσωπιδοφόρος ληστής. Καὶ τί θὰ κάνουμε τώρα, σενόρ;

— Θὰ ἐκδικηθούμε!, ἀποκρίνεται ὁ Ἐλ Μάστερ ἄγρια. Οἱ στρατιῶτες θὰ ἔρθουν ἐδῶ νὰ σὰς παγιδεύσουν!

— Νὰ φύγουμε!, μουρμουρίζει πελιδνὸς ὁ ληστής.

— Μὴ φοβάσαι! Θὰ πείσουν στὴν παγίδα οἱ ἴδιοι! ἔχουν φαιρέσει τὰ ρούχα τῶν δικῶν μας που ἔπιασαν ἢ σκότωσαν. ἔχουν φαιρέσει καὶ τὶς μάσκες τους. Θὰ ἔρθουν προσποιούμενοι τοὺς φίλους, ἔχοντας ὅμως σικοπία, μάλιστα πλησιάζουν κοντὰ, νὰ πετάξουν τὶς μάσκες καὶ νὰ σὰς συλλάβουν... Θὰ τοὺς ἀφήσετε λοιπὸν νὰ πλησιάζουν στὸν λόφο, ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν θὰ εἴσαστε κοντὰ στὶς φωτιές... Θᾶχετε συγκεντρωθῆ γύρω-γύρω. Μόλις τοὺς βάλετε στὴ μέση, θ' ἀρχίσετε νὰ τοὺς ρίχετε ὅλοι μαζί. Δὲν θ' ἀφήσετε κανέναν! Κατάλαβες;

— Πολὺ καλά, Ἐλ Μάστερ!, ἀποκρίνεται ὁ ληστής

καὶ ἀσπράφτουν τὰ μάτια του. Εἶναι σπουδαῖο τὸ σχέδιο!

— Φώναξε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς τὸ πῆς!... Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως, γιατί κινδυνεύω πάρα πολύ, ἂν ξημερώση καὶ δὲν ἔχω ἐπιστρέψει... Ἄντιός!

— Ἄντιός, σενόρ! Σὰς εὐχαριστοῦμε ποὺ ἦρθατε νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε... Μά... Μετὰ τὴν μάχη τί θὰ κάνουμε; Ποῦ θὰ πάμε; Καὶ πῶς θὰ ξανάρθουμε σὲ ἐπαφὴ μαζί σας;

— Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς σας μαινάχα! Δὲν πρέπει νὰ κάνης τέτοιες ἐρωτήσεις, «σαρανταέξη» Τρέξε νὰ φωνάξης τοὺς ἄλλους, σοῦ εἶπα!

Καί, ἐνῶ ὁ λησιπῆς ὑποκλίνεται προμαγμένος, ὁ Ἐλ Μάστερ τοῦ γυρίζει τὶς πλάτες κι' ἀρχίζει ν' ἀπομακρύνεται μὲ γοργὸ βῆμα.

Γυρίζει στὴν ἄμαξα ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος ποὺ ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς. Ὁ φρουρὸς εἶναι πάντα στὴ θέσι του καὶ κυττάζει πρὸς τὸν λόφο μὲ τὶς φωτιές.

Χώνεται στὸ κουπέ, βγάζει τὸν μαῦρο μανδύα μὲ τ' ἀσημένια κεντρίδια, τὴ μάσκα καὶ τὰ παπούτσια του. Φοράει τὰ ἄλλα, κρύβει τὰ ρούχα τοῦ Ἐλ Μάστερ στὴν κρύπτη καὶ τὴν κλείνει. Ξαπλώνει ἀναπνευστικὰ στὸ κάθισμά του καὶ περιμένει μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Περνάει σχεδὸν μιὰ ὥρα. Ἡ νύχτα ἔχει φτάσει στὰ τελευταῖα

της. Ὅπου νᾶναι θ' ἀρχίση νὰ ξημερώνη.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ μακρινὴ τουφεκιά, ποὺ λές κι' εἶναι σύνθημα, τὴν ἀκολουθοῦν στὴ στιγμὴ χιλιάδες ἄλλες. Ὀλόκληρος ὁ λόφος ἀντίκρου τους, φλέγεται ἀπὸ τὶς λάμπεις. Γίνεται πραγματικὴ μάχη. Ἀκούγονται ἀπομακρὰ οὐρλιαχτὰ πόνου καὶ λύσσας, ποὺ σκεπάζουν στιγμὲς-στιγμὲς τὶς τουφεκιές.

Τὰ μάτια τοῦ Δὸν Ροντρίγκεζ ἀσπράφτουν.

— Θ' ἀλληλοσκοτώθουν καὶ θὰ μ' ἀφήσουν ἡσυχοί, μουρμουρίζει μὲς' ἀπ' τὰ δάντια του. Δὲν μοῦ χρειάζονται π'αί!... Τώρα ὁ Κορτέθ δὲν ὑπάρχει, δὲν χρειάζεται νὰ ὑπάρχη καὶ ὁ Ἐλ Μάστερ, οὔτε ὁ στρατός του!...

Δὲν προλαβαίνει νὰ συνεχίση τὰ λόγια του. Ὀλόγυρα ἀκούγονται φωνές. Οἱ στρατιῶτες τῆς συνοδείας του ἔχουν ξυπνήσει ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς μάχης. Ὁ σκοπὸς τρέχει πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἐσοχώτατε! Ξυπνήσιτε!, φωνάζει. Ἀκούτε τί γίνεται' ἐκεῖ πάνω; Πόλεμος!

Ὁ Ἀντιπρόεδρος παρασταίνει τὸν ἀγουροξυπνημένο. Πετιέται ἔξω ἀπ' τὴν ἄμαξα, ἀνάμεισα στοὺς ἀνδρες τοῦ ἀποσπασίματος. Κυττάζει τάχα μ' ἐκπληξι κι' ἀνησιχίαι πέρα.

— Ἄς φύγοιμε!, λέει μετὰ ἀποφασιστικά. Ὅ,τι κι' ἂν γίνεται, δὲν πρόκειται ν' ἀσυχοληθοῦν μαζί μας, αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀκόμα κι' ἂν μᾶς

δούν... Ἐμπρός!

Κι' ἀλήθεια σὲ δυὸ λεπτά τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα καὶ ἡ αἰμαξά διαισχίζουσι ὀλοταχῶς τὸν δρόμο, σιτοὺς πρόποδες τοῦ λόφου καὶ ρίχνονται στὴν ἀνοιχτὴ κοιλιάδα, ποὺ ἀρχίζει νὰ παίρνη τὸ θαμπὸ χρῶμα τῆς αὐγῆς. Πίσω τους οἱ κρότοι τῆς μάχης σβύνουν ἀπὸ τὴν ἀπόσπασι...

Στὸ χρυσὸ πέταλο

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὥρα πάνω-κάτω, οἱ ἀπλοῖ, ἀλλὰ γενναῖοι καὶ ἔντιμοι ἀνθρώποι ποὺ ἀποτελοῦν τὸν στρατὸ τοῦ Ζορρό, ξαναγιυρίζουσι στὰ σπίτια τους. Ἐνας-ἕνας ἢ δύο-δύο τρυπώνουν στίς ἀγροκίεες ποὺ ἐργάζονται, ὅσο μπροῦν πρὸ ἀθήρυθα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀντιληφθῆ κανεῖς. Εἶδοποιημένοι ἀπὸ τὸ «Πύρινο Ζ», ἔτρεξαν στὸ κάλεσιμα τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ καὶ τώρα ποὺ ἡ ἀποστολή τους τελείωσε, εἶναι ἔτοιμοι νὰ συνεχίσουν πάλι τὸ εἰρηνικὸ τους ἔργο.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μπαίνει καὶ στὴν ἀγροκία τῶν Βέγικα, στὰ νύχια τῶν παιδιῶν του. Κατεμθύνεται πρὸς τὸ μεγάλο ὑποστατικὸ τῶν ὑπηρετῶν. Μὰ ξαφνικὰ κοκκαλώνει. Μιὰ σικιά ποὺ ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Βέγικα, ἔρχεται καὶ στέκει ἐμπρός του.

Ὁ ἀντρας ὑποκλίνεται με σεβασμὸ καὶ μουρμουρίζει:

— Δόνα Ἰσαβέλα! Πῶς

δὲν κοιμάστε τέτοια ὥρα;

Ἡ μητέρα τοῦ Δόνι Σάντρο Βέγικα, τυλιγμένη στὸ μαῦρο σάιλι της, τὸν κυττάζει ἀνήσυχα.

— Φελίππε, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀνάλαφρα, ξέχασες πῶς ἐγὼ σ' ἔστειλα ν' ἀνάψης τὸ «Πύρινο Ζ»; Περιμένω λοιπὸν νὰ μάθω τὶ ἀπὸ γινε...

— Ὁ σενὸρ Ζορρό, κυρία, ἔκανε καὶ πάλι τὸ θαῦμα του!, ἀποκρίνεται μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ὁ ὑπηρέτης. Ἐμπροδίσσαμε τὴ δολοφονία τοῦ Δόνι Ροντρίγκεζ καὶ ἐνὸς ὀλόκληρου στρατιωτικοῦ ἀπεισπάσιματος... Ὑστερα ἐκεῖνος ἔφυγε μόνος του κι' ἐμεῖς ἐπιστρέψαμε ἡσυχα στὰ σπίτια μας.

— Εὐχαριστῶ, Φελίππε!, ψιθυρίζει ἡ Δόνα Ἰσαβέλα, κάνοντάς του νόημα πῶς εἶναι ἐλεύθερος νὰ φύγη.

Κι' ὅταν αὐτὸ γίνεται, στρέφει κι' ἐκείνη πρὸς τὸ σπίτι της, λέγοντας ἄθελα, μὲς' ἀπ' τὰ δόντια της:

— Ἐκεῖνος ὅμως δὲν γύρισε ἀκίωμα!...

Μπαίνει μέσα καὶ πηγαίνει καὶ γονατίζει μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα.

* * *

Τὸ «ΧΡΥΣΟ ΠΕΤΑΛΟ» εἶναι μιὰ ταιβέρινα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ποὺ σπάνια ἔχει πελατεία. Ὁ ἰδιοκτιῆτης της, ποὺ λέγεται Χουάν, εἶναι ἀνθρώπος ποὺ ὁ σενὸρ Ζορρό τὸν ἔχει βοηθήσει πολλές φορές. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Μασκοφόρος Ἰδαλγὸς ἔρχεται στὴν πρωτεύουσα, βρίσκει κατα-

φύγιο στην ταβέρνα του.

Τὴν ἴδια λοιπὸν νύχτα, ἀλλὰ ἀρκετὰ νωρίτερα, ὁ Γαλέρας μὲ δυὸ ἄλογα — τὸ δικό του καὶ τοῦ κυρίου του — κατευθύνεται σιτὸ «Χρυσὸ Πέταλο». Δὲν παραξενεύεται ποὺ βλέπει φῶς ἀναμμένο σιτὸ ἐσωτερικὸ τῆς ταβέρνας. Πιστεύει πῶς θά'χη φτάσει κιόλας ὁ κύριός του. Γι' αὐτὸ πηγαίνει πρῶτα τὰ ἄλογα στὸν σταῦλο καὶ ὕστερα, μὲ τὸ πάσσο του, μπαίνει στὴ χαιμηλοτάβανη σάλα τοῦ «Χρυσοῦ Πέταλου». Ἐκεῖ ὅμως, ἀντὶ γιὰ τὸν κύριό του, βρίσκειται μπροστὰ σὲ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ στρατιωτικούς. Κάθονται γύρω-γύρω ἀπὸ ἓνα μεγάλο τραπέζι καὶ οἱ περισσότεροι πῶχουμ ρίξει στὸν ὕπνῳ, τύφλα στὸ μεθύσι. Ὅπως εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὰ ἄδεια πιτάτα, τὸ γλέντι ἔχει φτάσει σιτὸ τέλος του.

Ἐπικεφαλῆς τῶν στρατιωτικῶν εἶναι ἓνας νεαρὸς καὶ γεροδεμένος ὑπολοχαγός. Μόλις βλέπει τὸν Γαλέρα — γιὰ τὴν εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ δὲν κοιμῶνται — τὰ μισοκλείστα μάτια του γουρλώνουν διάπλατα.

— Μπαί! Μπαί!, κάνει σαρκιαστικά, μὲ μεθυσμένη φωνή. Νά, ἡ ἀρκούδα! Πῶς ἔτσι μόνος, Τρικάρτε;

— Δὲν μὲ λένε τρικάρτε, παρὰ Γαλέρα!, ἀποκρίνεται μ' ἀξιοπρέπεια ὁ γίγαντας.

Καὶ σιτὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται σιτενοχώρια, για-

τι ὁ κύριός του τοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει ρητῶς νὰ τσακῶνεται καὶ νὰ ἀσχημιολάη σὲ στρατιωτικούς καὶ χωροφύλακες.

— Ναὶ μπράβο! Καλὰ θυμίομου πῶς ἔχεις ὄνομα πλεούμενου!, φωνάζει εὐθυμία ὁ Ντιάζ — γιὰ αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπολοχαγός. Καὶ ποῦ εἶναι τ' ἀφεντικό σου, ὁ Ζορρό;

— Τ' ἀφεντικό μου εἶναι ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκια!, ἀποκρίνεται πάλι ψυχρὰ ὁ Γαλέρας.

— Καλά! Τὸ ἴδιο κάνει! Γιὰ νὰ ἐρχόσαστε σὶ αὐτὴ τὴν ταβέρνα, στοῦ διαβόλου τὴν ἄκρη, πᾶει νὰ πῆ πῶς θάρθη ντυμένος μὲ τὰ μαῦρα του, παιλληκάρά μου! Καὶ τότε θὰ σοῦ δείξω πῶς ὁ Δὸν Σάντρο εἶναι ὁ Ζορρό — ἂν δὲν τὸ ξέρης καὶ τοῦ λόγου σου! Σηκωθῆτε, παιδιά! Θά'χουμε καινούργιο γλέντι!

Ἀδιάζει μιὰ μισογεμάτη κούπα κρασί στὰ μούτρα ἐνὸς κοιμισμένου στρατιώτη καὶ τραβάει μιὰ κλωτσιὰ σιτὸ σκιαμνὶ ἐνὸς ἄλλου, σωριάζοντάς τον σιτὸ πάτωμα.

— Ἐμπρός!, οὐρλιάζει. Ξυπνάτε! Θά'χουμε ἐπισκέψεις! Πρέπει νὰ ὑποδεχθούμε τὸν σενὸρ Ζορρό!

Ὁ Γαλέρας ἔχει χλωμιάσει. Ξέρει πῶς δὲν πρέπει νὰ πησιάζῃ ὁ κύριός του ἐκεῖ πέρα, ἀλλὰ ἐπὶ πλεόν ξέρει καὶ ὅτι θάρθη! Ἐπίσης καταλαβαίνει πῶς μπορεῖ νὰ ἰσπάζῃ σιτὸ ξύλο ὅλους αὐτοὺς

τούς μεθυσμένους και να γλυτώσει τον Δόν Σάντρο, αλλά κι' αυτό απαγορεύεται! Τό μόνο που κάνει λοιπόν, είναι να κυττάξει αναποφάσιτος την πόρτα. Στην κουρτινάρα του δεν καταλαβαίνει πώς τὸ νὰ τὸ σικάσει εἶναι κάτι σαν ὁμολογία κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Μὰ δὲν προλαβαίνει. Ὅπως εἶναι γυρισμένος πρὸς τὸ μέρος της, ὁ Ντιάζ σηκώνει ἕνα βαρὺ σκαμνὶ ἀπὸ κορμὸ δένδρου καὶ τοῦ τὸ κατεβάζει με δύναμη στὸ κεφάλι.

Ὅποιοιδήποτε ἄλλο κεφάλι θὰ εἶχε γίμει κομμάτια μ' ἕνα τέτοιο χτύπημα.

Ὁ γίγαντας Γαλέρας ἀναστενάζει. Τὰ μάτια του στροβιλιζοῦν. Παιραπατάει.

Ὁ Ντιάζ, ἀφουμένει σατισμένος καὶ τὸν κυττάζει γιὰ ἕνα - δυὸ δευτερόλεπτα, σηκώνει πάλι τὸ σκαμνὶ καὶ τοῦ δίνει δεύτερο χτύπημα, πρὸ γερὸ ἀπ' τὸ πρῶτο. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Δόν Σάντρο καιτρακιλλάει βαρὺς στὸ πάτωμα.

Οἱ στρατιῶτες μὲ τὸν Ντιάζ ἐπὶ κεφαλῆς, πιάνουν θέσεις κοντὰ στὴν πόρτα.

«Δολοφονήθηκε ὁ Κορτέθ!»

ΚΑΙ δὲν περιμένουν πικρὴ ὥρα. Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἀπὸ μακρὰ καλπασμὸς ἰαλόγου, πὺ πλησιάζει μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Σ' ἕνα λεπτὸ ἔχει φτάσει ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ

«Χρυσὸ Πέταλου». Σταματάει. Ἀκούγεται τὸ δυνατὸ του ρουθούνησιμα. Τὴν ἄλλη στιγμή ὁ καιβαλλάρης πηδάει στὴ γῆ. Ἡ πόρτα τῆς ταβέρνας ἀνοίγει μὲ φόρα.

Ἕνας ἄνθρωπος τυλιγμένος σ' ἕναν σκούρο μανδύα ἰρίχεται μέσα.

— Ταβερνιάρη!, φωνάζει. Ἕνα ξεκούραστο ἄλογο, γρήγορα!

Ὁ Χουάν, πὺ ἀπὸ ὦρα κοιμάται ριχαλίζοντας ἐπάνω στὸν πάγκο του, ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Ξαφνιασμένος.

Ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ μιλήσῃ. Οὔτε ὁ καιμουργιοφερμένος προλαβαίνει νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο ἢ νὰ κἀνῃ ἀκόμα ἕνα βῆμα.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ντιάζ ἀντηχεῖ σαν οὐρλιαχτιό, παράφωνο ἀπὸ τὸ μεθύσι:

— Ἀρπάξτε τον τὸν ἄτιμο!

Δέκα στρατιῶτες πέφτουν ἀπ' ὄλες τὶς μεριὲς πάνω στὸν ἄγνωστο καὶ τὸν πετοῦν κάτω.

— Μὴ σὰς ξεφύγῃ, γιὰτὶ εἶναι ὁ σατανὰς ὁ ἴδιος!, οὐρλίζει πάντα ὁ ὑπολοχαγός, πὺ δὲν μπόρει νὰ διακριῖνῃ καθίλου τὸν ξένο, ἔτσι ὅπως ἔχουν πέσει ἐπάνω του ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶτες.

Ἐπειδὴ, ὁμως μ' ὄλο πὺ ὁ Ντιάζ τὸν ὀνόμασε «σατανὰ», ὁ φουκαοὰς ἐκεῖνος δὲν ἰκαταφέρνει νὰ σαλέψῃ κάτω ἐπὶ τὸ τέτοιο βῆρος γρήγορα οἱ φαντάροι φεύγουν ἀπὸ πάνω του καὶ μόνο δυὸ μένουν, πὺ τὸν κρατοῦν καθη-

λωμένο στο πάτωμα, Οί υπόλοιποι έχουν άπλως τραβήξει τὰ πιστόλια τους και τὸν σημαδεύουν, γιὰ νὰ μὴν τελημύση νὰ πεταιχτῆ και νὰ γιὸ σικίαση.

Ἀκούγεται, ὅμως, τότε ἡ ἔκπληκτη και θυμωμένη φωνὴ τοῦ Ντιάζ, πού οὐρλιάζει γιὰ μιὰ δεύτερη φορά ἀκόμα:

— Δέν... δέν εἶναι αὐτός!

Κι' ἀλήθεια. Ὁ δύστυχος δέν εἶναι οὔτε ὁ σενάρ Ζορρό, οὔτε ὁ Δόν Σάντρο Βέγκα, πού τὸ πολὺ παλὺ θὰ περιίμενε νὰ δῆ ὁ μεθυσμένος ὑπολοχαγός. Εἶναι ἕνας ἀπλὸς στρατιώτης, ντυμένος μὲ τὴ στολὴ τῶν ἀγγελιοφόρων.

— Τί δουλειὰ ἔχει ἐσύ ἐδῶ πέρα; μουγγρίζει πνίγον-

τας μιὰ βλαστήμια ὁ Ντιάζ.

— Κύ... κύριε ὑπολοχαγέ, πηγαίνω ἕνα ἐπείγον μῆνυμα! Εἶμαι ἀγγελιοφόρος!

— Τὸ βλέπω, διόβριλε, πὼς εἶσαι ἀγγελιοφόρος! Γιὰ σπιραβὸ μὲ πέρασες; Ἄν σε πήραμε γιὰ ἄλλον, ἔγινε γιὰ τὶ ἄλλον περιμέναμε! Ἀφήστε του!

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἀφήνουν τὸν σιναδέλφόν τους, πού σηκώνεται ὄρθος.

Ἀπὸ τὴ φασαρία κι' ἀπὸ τὸ πάθημά του, τὸ περισιστότερο μεθύσι ἔχει φύγει μέσα ἀπ' τὸ σικοτισμένο μυαλὸ τοῦ Ντιάζ. Ἐπειδὴ ὅμως θέλει κόπινου νὰ ξεσπάση τὰ νευῆρα του, γυρίζει αὐτὴ τὴ φορά στὸν ταβερνιάρη.

— Ἐσύ, βρωμερὸ ὑποκεί-

Ἐνα ἄλλο κεφάλι θὰ εἶχε γίνει κομμάτια!...

— Σενόρ Ζορρό, ὁμολογῶ πὼς γελάστηκά!, λέει ὁ Δὸν Ροντρίγκες.

μεινο, οὐρλιάζει. Δὲν αἰκίουςες πού ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ Κυβερνήτου σοῦ ζήτησε ξεκούραστο ἄλλογο;

— Σί!, Σί, σενόρ!, μουρμουρίζει κατατρομαγμένος ὁ ἀγουροξυπνημένος Χουάν καὶ τρέχει ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα, γὰρ ἐκτελέσει τὴ διαταγή.

Ὁ Ντιάζ γυρίζει στὸν ἀγγελιοφόρο, πού, ταραγμένος γὰρ κόμα, τακτοποιεῖ τὴν παραλακωμένη στολή του.

— Εἶπες πὼς πηγαίνεις ἕνα ἐπείγον μῆνιμα, τοῦ λέει. Τί μῆνιμα εἶν' αὐτό; — ἂν δὲν εἶναι ἀπόρητο;

— Δὲν εἶναι μυστικό, κύριε ὑπολοχαγέ!, μουρμουρίζει ὁ στρατιώτης καὶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει θλίψη. Δυστυχῶς... αὔριο τὸ πρωῒ θὰ τὸ γνωρίζει ὁλόκληρο τὸ Μεξικό!

— Περὶ τίμος πρόκειται λοιπόν;

— Δολοφόνησαν απόψε τὸν Πρόεδρο! Τὸν Δὸν Κορτέθ! Τρέχω νὰ τὸ ἀναγγείλω στὸν Δὸν Ροντρίγκεζ!... Καταλάβαίμετε... Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ταραχές!...

Ὁ Ντιὰζ τινάζεται σὰν νὰ τὸν χτύπησε μοιστίγιό.

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ νὰ μὲ σηκώσῃ!, πρᾶσι λίζει κι' αὐτὴ τῆ φορὰ ξεμεθάει τελείως. Δολοφόνησαν τὸν Κορτέθ κι' ἐγὼ μὲ τὴν ὀμάδα τῆς περιπόλου, τόχω ρίξει στὸ γλέντι!... Πάει τὸ κεφάλι μου! Ἔσεῖς! Γρήγορα στ' ἄλογα! Γρήγορα, μωρέ, γιὰτὶ θὰ μᾶς κρεμάσουν ὅλους...

Σὰν νὰ φύσηξε ἓνας δυνατὸς ἀέρας, ἀδειάζει μονομιάς ὀλόκληρη ἡ χαμηλοτάβανη σάλα τοῦ «Χρυσοῦ Πέταλου». Μέσα μένει μονάχα ὁ σιασιτισμένος ἀγγελιοφόρος. Τὴν ὥρα ποὺ ἀκούει τὰ πέταλα τῶν ὀλόγων τῶν στρατιωτῶν ἢ ἄπομακρύνονται μέσα στὴ νύχτα, τὸ βλέμμα του πέφτει στὸ πελώριο κορμὶ τοῦ Γαλέρα, ποὺ σαλεύει σὰν πληγωμένο τέρας, κάτω στὸ δάπεδο.

Ὁ Γαλέρας Ξυπνάει

ΤΟΣΗ ὥρα καὶ μὲ τόσα πούπαθε, δὲν τὸν ἔχει δὴ καὶ τὸν ἀνακαλύπτει μόλις τώρα, γιὰ πρώτη φορὰ. Πρῶτη σκέψι ποὺ κάνει εἶναι ὅτι θάχει πέσει κι' αὐτὸς θύμα τοῦ κεφιού, ... τοῦ ὑπιολοχα-

γοῦ καὶ τῆς ὀμάδος του. Σκύβει ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν ἀναποδογυρίζει μὲ πολὺ μεγάλη δυσκολία.

Ὁ Γαλέρας βογγάει.

Ὁ ἀγγελιοφόρος πηγαίνει στὸν πάγκο, ποὺ ὑπάρχει ἓνα κανάτι μὲ νερό. Τὸ παίρνει καὶ τὸ ἀδειάζει στὸ πρόσωπο τοῦ κοιλοσσοῦ.

Ὁ Γαλέρας συνέρχεται ἀμέσως. Τινάζει τὰ νερὰ ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ στρέφει τὸ θαλωμένο του βλέμμα ὀλόγυρα. Βλέπει τὸν στρατιώτη μὲ τὴν κανάτα. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ πόδι καὶ τὸν τραβάει.

Ὁ δύστηχος ἐκεῖνος βγάζει μιὰ φωνὴ καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Ἡ κανάτα τοῦ φεύγει ἀπ' τὰ χέρια καὶ γίνεται χίλια κομμάτια.

Προσπαθεῖ νὰ ξανασηκωθεί, ἀλλὰ ὁ Γαλέρας βρῖσκειται κιόλας ἀπὸ πάνω του. Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν γαισκά καὶ τὸν σηκώνει ὀλόκληρον στὸν ἀέρα, σὰν κούκλα. Τοῦ δίνει ἓνα τρομερὸ χαστούκι, ποὺ ὁ καημένος ὁ στρατιώτης φτάνει στριφογυρίζοντας σὰν σβούρα, ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σάλας, μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀπὸ τὸν τρόμο.

Φυσικὰ ὁ Γαλέρας δὲ ξέρει οὔτε τί τοῦ γίνεται, οὔτε τί κάνει. Πιστεύει πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι ποὺ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὸ σικαιμὶ καὶ πὼς θέλει τὸν θάνατό του. Εἶναι λοιπὸν ἀποφασισμένος, μέσα στὴ φοβερὴ ζαλάδα του, νὰ παλεμήσῃ καὶ νὰ σικοτώσῃ ἐκεῖνος τὸν ἀντίπαλό του.

Ἀρπίζει τὸ πεσιμένο σικα-

μνί ἀπὸ κάτω καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ζυγώνει.

Τρομοκρατημένος ὁ ἀγγελοφύλαξ ἀναβάνει τὸ πιστόλι του. Αὐτὸ ἐξαγριώνει χειρότερα τὸν Γαλέρα, ποὺ τοῦ πετάει λυσισασιμένος τὸ σκαμνί. Ὁ ἄλλος πηδάει ἀλλὰ τὸ βάρυ κούτσουρο τὸν βρίσκει στὸ ὠπλισμένο χέρι. Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ μιὰ κραυγὴ φρίκης ἀπ' τὸ στόμα του, καθὼς βλέπει τὸν θεώρατο ἀγριάνθρωπο, νὰ ὀρμάη καταπάνω του.

Τῆ τελευταία στιγμή ὅμως, προλαβαίνει νὰ δῆ ἓνα χέρι, ποὺ ἀρπάζει τὸν καρπὸ τοῦ χερσίου τοῦ Γαλέρα. Μιὰ φωνὴ λέει ἤρεμα:

— Τί ἔπαθες, ἀμίγο;

Ὁ Γαλέρας στρέφει μπουρνασιμένος ἀλλὰ σιτὴ στιγμή τὸ σκοτεινιασμένο ἀπ' τὸν θυμὸ πρόσωπό του, φέγγει ὀλόκληρο. Χαμογελάει. Ἀνοίγει τὸ στόμα του κάτι νὰ πῆ ἀλλὰ ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα— γιὰτὶ αὐτὸς τοῦ ἔχει πιάσει τὸ χέρι, τὸν προλαβαίνει:

— Τί ἔπαθες; ξαναρωτᾷ. Τί σοῦκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Θέλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ, σε νόρ!, ἀποκρίνεται ὁ Γαλέρας καὶ πᾶει νὰ ξαναθυμώσῃ, καθὼς θυμάται. Μὲ χτύπησε μ' αὐτὸ τὸ σκαμνί στὸ κεφάλι! Δυὸ φορές!

— Ὅχι ἐγώ, σε νόρ!, φωνάζει ὁ ἀγγελοφύλαξ. Δὲν ξέρω τί λέει! Ὅταν μπήκα ἐδῶ μέσα, μοῦ ρίχτηκαν νὰ μὲ σκοτώσουν! Αὐτὸν βρήκα γὰ κλιέται στὸ πάτωμα!

Ὁ Σάντρο τὸν κυττάζει ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

— Εἶσαι ἀγγελοφύλαξ;

— Ἐνὰ μῆνυμα στὸ Δὸν Ροντρίγκεξ, ἀπαντᾷει διστακτικὰ ἐκεῖνος, ἀποφεύγοντας νὰ πῆ καὶ τὸ εἶδος τοῦ μηνύματος.

Ὡστόσο ὁ νέος δὲν ἐπιμένει νὰ τὸ μάθῃ.

— Παλὺ καλά, λέει διαστικὰ. Τρέξε λοιπὸν σιτὴν ἀποστολή σου!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίγει κι' ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Χουάν ἀναγγέλοντας:

— Τὸ ἄλογό σας εἶναι ἔτοίμο, σε νόρ ἀγγελοφύλαξ!

Ὁ στρατιώτης ρίχνει μιὰ ξαφνιασμένη ματιά στὸ νεαρὸ παλληκάρι ποὺ τὸν ἔχει σώσει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ γίγαντα. Ὑστερα ὑποκλίνεται ἀνάλαφρα καὶ τρέχει ἔξω. Σὲ λίγο ἀκούν τὰ πέταλα τοῦ ἰδιόγου του ποὺ ἀπομακρύνονται γοργά.

— Γαλέρα, εἶσαι σπουδαῖος!, λέει ὁ Σάντρο ἀργότερα στὸν σύντροφό του, ὅταν μένουν μόνον σ' ἓνα δωμάτιο. Ἄν δὲν ἐρχόσουν πρὶν ἀπὸ μένα, θάμπαινα σὲ μεγάλας μπελάδες μὲ τὸν ἀδόρθωτο Ντιάζ. Εὐτυχῶς ἀκουσα τὴ φαίσαρία τὴν ὥρα ποὺ ἔφτανα καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ παρὰθυριό, τί ἔκαναν σ' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη! Πρόλαβα λοιπὸν καὶ κρύφτηκα, ὅταν ἔφευγαν, κι' ὕστερα ἀλλάξα τὰ ρούχια μου... Τί συλλογιέσαι, ἀμίγο;

— Νά, σε νόρ: Σπάω τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν καταλα-

βαίνω, γιατί εκείνοίς ὁ ἀξιωματικός μὲ βάρεσε δυὸ φορὲς μὲ τὸ σκιαμνί!

— Καὶ μὲ τί.. τὸ σπάς τὸ κεφάλι σου, ἀφοῦ δὲν ἔσπασε μ' ὀλόκληρο τέτοιο σκιαμνί; ρωτᾷει γελώντας ὁ Δὸν Σάντρο.

Καὶ σωπαίνει· γιατί αὐτὴ τὴ στιγμή ανοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Χουάν. Φέρνει μὲς κανάπα κρασί γιὰ τὸν πελῶρια φίλο του.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Δὸν Ροντρίγκεζ

Ο ΔΟΝ Ροντρίγκεζ ἐπιστρέφει μὲ τὴν ἄμαξά του καὶ μὲ τὴ μικρὴ του ἀκολουθία. Σταματᾷ ἐξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ Κυβερνείου. Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄμαξα. Στὸ πρόσωπό του εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ λύπη, γιὰ τὸ δυσάρεστο νέο πού ἔχει μάθει.

Ἐξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα εἶναι συγκεντρωμένοι πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ ἓνα στρατιωτικὸ ἄγημα.

— Τί προμερό!, φωνάζει ὁ Δὸν Ροντρίγκεζ κατεβαίνοντας. Πέστε μου πῶς ἔγινε, Δὸν Μορένο!... Ἐπιάσατε τουλάχιστον τοὺς δολοφόνους;

— Δὲν εἶναι πολλοί, Δὸν Ροντρίγκεζ! Πῶς φανταστήκατε πῶς εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ἓνας;

Μιὰ ἐλαφρὰ χλωμάδα ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀντιπροέδρου, ἀπὸ τὸν τόνο πού ὁ Μάριο Μορένο ἔχει

προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια.

— Δὲν ξέρω... Ἔτσι τὸ εἶπα... Ὅστε εἶναι ἓνας! Καὶ τὸν συλλαβαίτε;

— Τὸν συλλαμβάνουμε αὐτὴ τὴ στιγμή, σενόρ! Δὸν Ροντρίγκεζ, σᾶς συλλαμβάνω γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τοῦ Μεξικου!

— Εἶστε τρελλός! Τί ἡλίθιο ἀστεῖο εἶναι αὐτό; οὐρλιάζει κατακίτρινος ὁ Ροντρίγκεζ.

— Δυστυχῶς γιὰ σᾶς, δὲν πρόκειται γιὰ ἀστεῖο! Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο πίστεψα, ὅταν ἦρθε στὸ δωμάτιό μου ὁ σενόρ Ζορρό καὶ μοῦ εἶπε ποιὸς εἶσθε! Ἐξακρίβωσα, ὅμως πῶς εἶπε τὴν ἀλήθεια!

— Ὁ Ζορρό!

— Μάλιστα. Μ' ἔπεισε νὰ πιάω στὸ σπίτι σας καὶ νὰ ψάξω στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖό σας. Βιρήκα, λοιπόν, ἐκεῖ, μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες ἐρευνες, ὅλες τὶς ἀποδείξεις! Ἀνακάλυψα τὴ μυστικὴ κρύπτη, ὅπου εἶχατε κρυμμένα ὅλα τὰ σὺνεργα, γιὰ τὴν ἀμφίεσι τοῦ Ἐλ Μάστερ!

Ὁ Ροντρίγκεζ μένει ἀκίνητος, σὰν κέραυνόπληκτος. Δὲν πιστεύει τ' αὐτιά του. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ' αὐτὰ, βιλέπει τὴν ἴδια στιγμή τὴν πόρτα τοῦ Κυβερνείου μ' ἀνοίγη καὶ ἀπὸ μέσα νὰ βγαίνουν ὁ πρόεδρος Δὸν Ἀουγκουστο Κορτέθ καὶ ὁ Ἀντιβασιλεὺς τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου, Δὸν Φερντινάντο Ἐστεμπάν ὁ Βασιλευδέρντε.

— Ζῆτε!, ψελλίζει μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούγεται καὶ

μοιάζει έτοιμος να λιποθυμήσει.

‘Ο Δόν ‘Αουγκιούστο τον κυτιάζει με σουφρωμένα τα φρύδια. Στο πρόσωπό του είναι άποτυπωμένη αληθινή λύπη.

— Ζώ, Δόν Ροντρίγκεζ!, λέει με ήρεμη φωνή. Το χρωστώ στον σενόρ Ζορρό, που πρόλαβε την ύστατη στιγμή τους δολοφόνους που είχατε στείλει!

— Πάλι αυτός!

— Μάλιστα! Ένας έκτος Νόμιου! Κι’ όμως, δεν μπορώ ακόμα να πιστέψω! ‘Η γνωριμία μας είναι τόσο παλιά! Θελήσατε να με σκοτώσετε για να γίνετε Πρόεδρος! ‘Αλλά έγινε και ένα αντίον σας μία απόπειρα, που αν δεν προλάβαινε ο Ζορρό...

— Θα ήμουν μεκρός!, φωνάζει ξεσπώντας ο Ροντρίγκεζ. Ναί, Δόν Κορτέθ! Διακινδύνεισαι ακόμα και τη ζωή μου! ‘Ως ‘Ελ Μάστερ διέταξα τους ανθρώπους μου να με... σκοτώσουν ως Ροντρίγκεζ! Κι’ αυτό γιατί είχα απόλυτη εμπιστοσύνη, πώς ο σενόρ Ζορρό θα με γλύτωνε! Είναι τρομερός! Είναι ο σατανάς ο ίδιος! Γι’ αυτό δεν άφησα μάρθη να με σώσει και ναίχω ένα άλλοθι! ‘Αλλά δεν είμαι φονιά, όπως πιστεύετε, Δόν Κορτέθ! ‘Ο,τι έκανα, το έκανα υπακούοντας στις διαταγές του ‘Ισπανικού θρόνου! ‘Ο άνθρωπος που στέκεται δίπλα σας, ο Δόν Φερντινάντο, με διέταξε να σας βγάλω απ’ τη μέση! Είστε ανεπιθύμητος γιατί... είστε πολύ

άγαπητός στον λαό και γιατί θέλετε την ανεξαρτησία του Μεξικού!

— Είναι τρελλός! ‘Αναγκάστε τον να σωπάσει!, ουρλιάζει ο αντιβασιλεύς κατακίτριμος. ‘Ας τελειώνουν οι βλασημίες.

Τα μάτια του Δόν ‘Αουγκιούστο λάμπουν παράξενα.

— Αυτές είναι πολύ σοβαρές κατηγορίες και επιβαρύνουν τη θέση σας!, λέει με παράξενη φωνή. Πρέπει να τις επαναλάβετε και στο δικαστήριο! Συλλάβετέ τον!

Δύο αξιωματικοί βαδίζουν κιόλας προς το μέρος του, αλλά ο Ροντρίγκεζ βλέπει το χέρι του Δόν Φερντινάντο που κατεβαίνει στη λαβή του σπαθιού του. Ξαφνικά καταλαβαίνει πώς αν τον πιάσουν δεν πρόκειται να ζήσει, ώσπου να μιλήσει στο δικαστήριο.

Κάνει ένα πήδημα που δεν θα το πίστευε κανείς από έναν άνθρωπο της ηλικίας του. Φτάνει στο τέρμα της σκάλας. Χύνεται σ’ έναν έφιππο φρουρό, τον πετάει από τ’ αλογό του με μια σπρωξιά και κεντρίζει λυσιπασμένα τα πλευρά του ζώου που τινάζεται μπροστά, σαν βολίδα.

— Κινηγήστε τον! Τον θέλω ζωντανό! φωνάζει ο Δόν Κορτέθ.

— Τον ήλιθιο! ‘Απέτυχε! λέει ο αντιβασιλεύς.

Το δικαστήριο

ΑΛΛΑ ο Δόν Ροντρίγκεζ είναι δεινός ίππέας. Δια-

σιχίζει όταν άσπρησάτη τούς δρόμους τής πόλεως και, όταν βγαίνει στην έξοχή, έχει κερδίσει εκατοντάδες μέτρα απόστασι από τούς διώκτες του. Παίρνει τον δρόμο του δάσους, όπου ξέρει πως εύκολα θα κρυφτή και θα ξεφύγη όριστικά. Καλπάζει άρκετή ώρα ανάμεσα στα δέντρα. Ξαφνικά, όμως άναγκάζεται να σταματήσει. Βλέπει μπροστά του μερικούς ανθρώπους, ντυμένους με όλόσωμους γκριζάχρωμους μανδύες και μαύρες μάσκες στα πρόσωπα. Είναι περικικλωμένος από όλες τις μεριές. Και οι άνθρωποι με τις μαύρες μάσκες και τούς γκριζόχρωμους μανδύες, είναι εκατοντάδες! Είναι αλόκληρος ο στρατός του Έλ Μάστερ! Όλοι εκείνοι που ο ίδιος πίστευε πως θα χαινε άλληλοεξοντωθή!

Και ανάμεσά τους ξεπροβάλλει άξαφνα ένας καθαλάρης ντυμένος στα όλόμαυρα.

— Ο σενόρ Ζορρό! τραυλίζει ο Ροντρίγκεζ.

— Ο ίδιος, σενόρ!, λέει με επίσημη φωνή ο Μασκιοφόρος Έκιδικτηής. Δυστυχώς για σας δεν καταφέρατε να κρυφτήτε καλά. Όταν έφθασα με τον στρατό μου για να σας σώσω, δεν ήξερα ακόμα ποιος είσθε. Όταν σας συνάντησα όμως, τó έμαθα! Τό χέρι σας — τό άριστερό σας χέρι — είχε μιá περίεργη άκαμψία, που μ' έκανε να θυμηθώ τή σφαίρα που μου είπε ο Μιράλες πως σας έρριξε, πέφτοντας στην καταπα-

τή! Και όσο για τό δεξιό σας σ' αυτό φορούσατε γάντι, όταν με χαιρετήσατε και ένας πραγματικός εύπατρίδης δεν δίνει ποτέ τό γαντιφόρεμένο χέρι του, ιδιαίτερα όταν εκφράζει τήν εύγνωμοσύνη του! Αυτό μ' έκανε να θυμηθώ κάτι άλλο: Τό μαστίγό μου, που τυλίχτηκε στον δεξιό καρπό του Έλ Μάστερ!

Και τό μαστίγό μου αφήνει δυνατά ίχνη, σενόρ Ροντρίγκεζ! Για να σιγουρευτώ όμως, είπα του φίλου μου του Μιράλες, να συνηνευθη έπίτηδες με τον Τζούλιο κοντά στην άμαξά σας, για να ακούσετε τή συνηνευση! Έτσι, αν είσασιτε σι' αλήθεια ο Έλ Μάστερ, θα έπεμβαίνατε... Όπως και έγινε! Μόνο που τό σχέδιο για τον θάνατο των έχθρών σας, τό είπατε σε άνθρωπο του Μιράλες κι' όχι στους δικούς σας! Κι' ή μάχη που ακούσατε ήταν ψεύτικη!

— Διόβριλε!, ψθυρίζει έξουθενωμένος ο Ροντρίγκεζ. Γιατί δεν μ' έπιασαν λοιπόν από εκείνη τή στιγμή;

— Για να πητε αυτά που είπατε στον αντίβασίλεα πρώτα! Γι' αυτό ζήτησα από τον Δόν Μορένο να τον καλέση! Πρέπει ο λαός να μάθη, πως ή Ισπανία επιμένει να επιβάλλη τή θέλησί της στον λαό μας! Και τώρα σας αφήνω με τούς στρατιώτες σας, Δόν Ροντρίγκεζ!

— Όχι! Μή μ' αφήσετε μόνο, σενόρ Ζορρό! Θα με σικοτώσουν!

— Θα σ'αξ δικάσουν!, ἀπακρίνεται ἤσυχα ὁ μασκοφόρος Ἐκιδικτητής. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἀπόφασίς τους θὰ εἶναι σωστή... Ἀντιός, σε νὸρ Ρουτρίγκεζ!

Κι' ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν κατατρεγμένων σπηρουνιάζει τὸ ἄλογό του καὶ χάνεται ἐνῶ ἀκούει μιὰ τρομερὴ ὁμοβροντία, ἀπὸ διακώσια τουλάχιστον τουφέκια...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν του ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκπτωσης 30%, ποὺ ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

	Τεύχη	524	Τιμὴ	τεύχ.	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	»	96	»	»	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	»	4	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	»	8	»	»	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΒΕΛΟΣ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	»	40	»	»	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	»	72	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	»	24	»	»	1.—
Ο ΚΑΛ	»	16	»	»	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	»	9	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	»	9	»	»	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	»	1	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	»	12	»	»	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	»	6	»	»	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	βιβλία	1	»	»	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	»	1	»	»	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	»	1	»	»	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	»	1	»	»	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	»	1	»	»	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	»	1	»	»	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	»	1	»	»	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	»	1	»	»	4.—

Σημείωσις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη ποὺ τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΣ 125.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 5 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Σ τρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σ φηγὸς 38
Προῖστ. τυπογρ.: Α. Κατζηθασιλείου, Τατασῶλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθῆναι.

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία δρχ. 100	Ἐτησία δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ 6ο ΤΕΥΧΟΣ,
ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ :

Ἐνα καινούργιο περιπετειῶδες ἀριστούργημα τοῦ θρυ-
λικοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητοῦ :

Η ΣΕΝΙΟΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

Θὰ σᾶς κατακτήσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμὴ καὶ θὰ σᾶς
κρατήσῃ ἀκίνητους ὡς τὴν τελευταία :

Η ΣΕΝΙΟΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

Ἄγωνία — Μυστήριο — Καταρρακτώδης δράσις!
Καὶ ἐπὶ πλέον... οἱ ἄθλοι τοῦ Γαλέρα!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΗΡΟΙΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ ΕΦΤΑΣΑ ΠΙΣΩ
ΑΠ' ΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ . . .

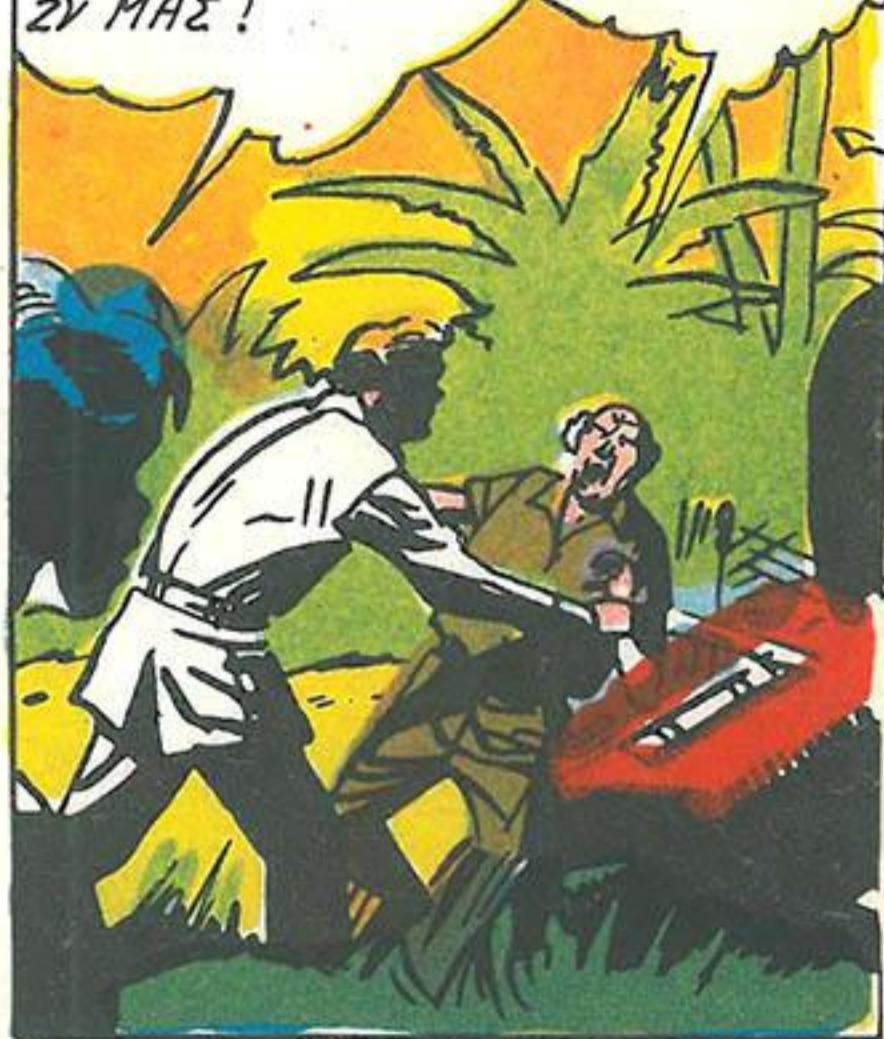
ΕΜΠΡΟΣ!
ΘΑΡΩΣ
ΜΑΖΥ ΜΑΣ!

ΟΧΙ! ΟΧΙ! ΕΙΣΤΕ
ΤΡΕΜΟΙ, ΔΕΝ
ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΚΑ-
ΝΕΤΕ!

ΕΣΥ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ
ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΑΤΕ-
ΡΑ! ΑΣΕ ΜΑΣ ΝΑ
ΣΕ ΠΑΡΟΥΜΕ ΜΑ-
ΖΥ ΜΑΣ!

ΑΦΗΣΤΕ
ΜΕ.
ΣΑΣ ΛΕΩ!

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΕΚΑΝΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡ-
ΓΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ.

ΧΜ. . ΑΥΤΟ ΘΑ-
ΝΑΙ ΟΧΛΙΑΚΟΣ
ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΗΡΑΣ.
ΤΟΥ ΕΧΕΙ ΒΑ-
ΛΕΙ ΜΙΑ ΟΡΟ-
ΛΟΓΙΑΚΗ ΒΟΜ-
ΒΑ... ΓΙΑΤΙ
ΟΜΩΣ;

ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΡΟΤΗΣΩ . . .

ΧΑΝΤΕΡ! ΟΙ
ΕΞΟΤΗΙΝΟΙ
ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ.
ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ
ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ
ΤΟΡΑ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.